Akbaba

— Nasıl, ben sana bu herif adam olmaz demedim mi

GRAFİKA

Satın alınabilecek en iyi mamul!

aynı zamanda
çok hesaplı!

Bir ev kadınının bugünkü hayatının mes'uliyetlerle dolu olduğunu herkes bilir O ailesinin sıhhatını ve parasını gözetmektedir

Ne mutlu ona ki, daha iyi ve hesaplı bir hayat sürmek hususlarında, çok gelişmiş olan fen ve teknik kendisinin yardımcısıdır

Ailenizin, çocuklarınızın ve sizin sıhhatınız bahis mevzuu olduğu zaman VİTA size pek âlâ yardım edebilir

VİTA, sâf ve en iyi cins nebatî yağlardan imal edildiği için bu mamuldeki hiçbir madde sıhhatınızı bozmaz. Bilâkis VİTA satın almakla kolay hazmedilir, lezzetli ve besleyici bir mamul kullondığınızdan emin olursunuz.

Öyle ise açıkça söylenebilir: Bırakın VİTA size yardım etsin.

Satın alabileceğiniz en iyi ve en hesaplı bir mamuldur.

VİTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda
ve 17 kiloluk
tenekelerde satılır.

V.24

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY) İSTANBUL

Cingöz Recai'nin Harikaları

Kral Faruk'un Elmasları!

Üstad Server Bedi'in şaheseri
Heyecanlar ve Maceralarla dolu Büyük Polis Romanı
Fiatı: 2 Lira
Gazetecinize şimdiden sipariş ediniz.

6 Aralık Salı Günü Çıkıyor.

SAYI: 193 C.: 8 24 KASIM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İsbat Hakkı!

HALK Partisi içinden çıkan muhaliflerin adı «Demokratlar» dı. Demokratların içinden çıkan muhaliflerin adı da «İsbatçılar»!

Demokratı bilmeyen halk kalabalığı, onun ismini kendi zevkine ve arzusuna göre hecelemişti: Demırkıratlar!.. Ama, bu seferkilerin adı öyle değil: İsbatçı!.. Mânası, alabildiğine uzun, alabildiğine geniş, alabildiğine derin!.

İsbatçı!.. Hıımmm!.. Neyi isbat edeceklermiş acaba?..

Bunca yıllık partilerinden bunun için ayrılmışlar: Basına isbat hakkı verilmediği için!

Demek basının isbat edeceği şeyler var? Demek, kalemlerin dilleri altında baklalar saklı?.. Yazacaklar, yazacaklar ama, ah şu isbat hakkı!..

Hükûmet ol da cevap ver bakayım!

Ancak, benim merak ettiğim bir şey var: Acaba şu isbat hakkı verilse neyi isbat edeceğiz?

Hayat pahalılığını mı?.. İlâç darlığını mı?.. Kâğıt kıtlığını mı?.. Döviz sıkıntısını mı?.. Paramızın düşüklüğünü mü?.. Yedek parça yokluğunu mu?.. Milyoner çokluğunu mu?.. Darüssaade Ağasının çinili yalısını mı?.. Şükran Özer'in Avrupa maması yiyen kuçusunu mu?.. Seçim kanunundaki aksaklıkları mı?.. Üniversite bağımlılığını mı?.. Neyi isbat edeceğiz?..

Evvel zaman âşığının mektup altına yazdığı gibi:

Var iken dilde muhabbet,
Vaz-ı imzaya ne hacet!

Bunlar, bu saydıklarım, hakikatin kerrat cetveli oldu artık: 2×2=4 ettiğinin isbatını ister misiniz siz?

Haaaa, daha başka isbat edilecek şeyler mi var?.. Meselâ ne?.. Başvekilin mutfağında «Tahsisat-ı mesture» nin tenceresi mi kaynıyor? Hayır!.. Köşküne devlet kasasından ilâveler mi yaptırıyor?.. Hayır!.. Yalnız kendisinin bildiği kararlardan faydalanıp piyasadan tahviller mi toplatıyor?.. Hayır!

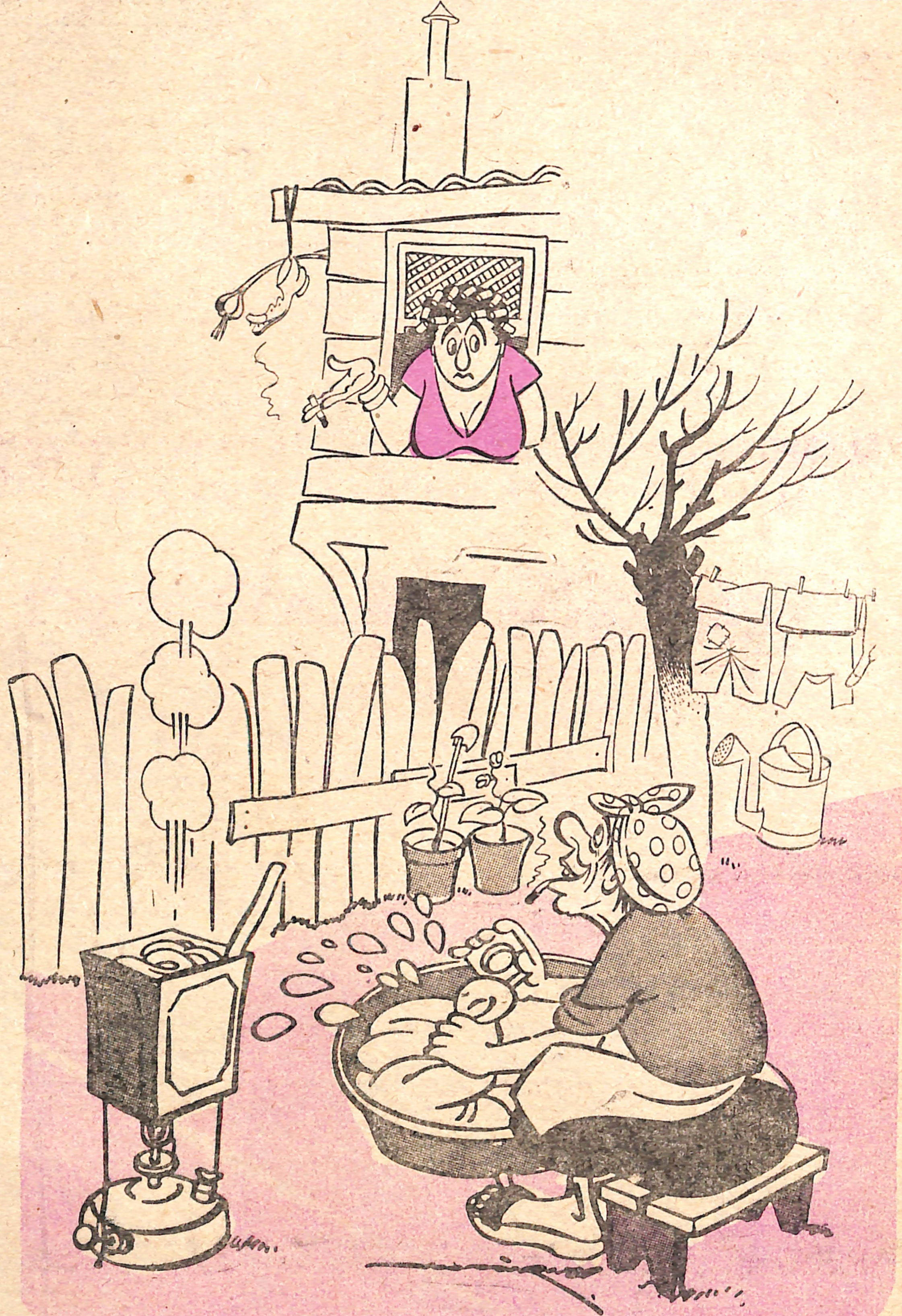
E, nedir bu inat öyleyse?.. Biri «isbat» ederim dedikçe, öbürü «ıskat» ederim diyor...

— İsbat mı edersin?.. Et be birader... Bizim, temellerini attığımız fabrikalardan, plânlarını çizdiğimiz barajlardan, kurdelâlarını kestiğimiz elektrik santrallarından başka isbat edilecek nemiz varsa isbat et!..

Bu caka, Adnan Menderes'e, dudağının ucundaki gülücükten daha çok yakışır...

Haaa?.. Onun dudağı gülerken bir kaç kişinin anası mı ağlıyacak?.. Ne çare, dünya, gam-ü şadî dünyasıdır, kimine hay hay, kimine vay vay demişler. Kimi güler, kimi ağlar. Hele bu dünya, politika dünyası olursa!..

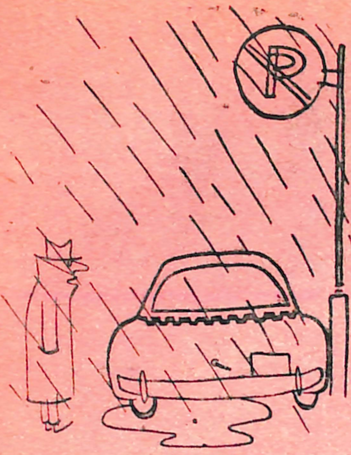
Yusuf Ziya ORTAÇ

SİYASİ DEĞİLDİR!..

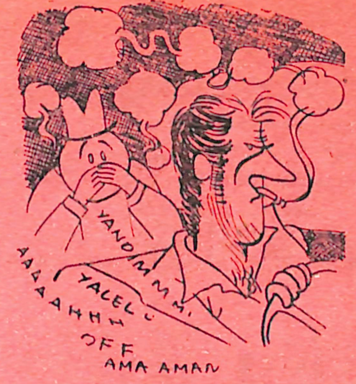
— Sabun üçyüze çıkmış Ayşe hanım...

— Sorma kardeş.. Kirli çamaşırlar dağ gibi yığıldı!..

Yâ Hazret-i Eyyûb !..

İstida pullarının bir liraya ayarlanacağı rivayeti üzerine, Trafik müdürü Orhan Eyüboğlu'na bu açık dilekçe yazılmıştır.

Sabahları gün başlarken, akşamları gün biterken şehrimizin halini görüyor musunuz Eyüboğlu?.. İstanbul, sanki batmış bir gemidir, İstanbullular da dik kayalara tırmanmış, ıssız sahillere sığınmış, gelen geçen taşıtlardan, dertli kazazedeler sesiyle, yalvaran gözler, sallanan ellerle imdat isteyen, kadınlı, erkekli perişan yolcular:

— Taksi!..

— Taksiii!..

— Taksiiiii!..

Taksilar boş, taksiler mağrur geçiyor. Kimi insafı sağır, kimi merhameti kör, kimi terbiyesi dilsiz, duymuyor, görmüyor, cevaba lâyık bulmuyor bile...

Bazısı işin alayında, nanik yapar gibi bir işaret sallıyor... Nereye koşuyorlar?.. Hangi kalantor yolcuyu taşıyacaklar?.. Meçhul bir durakta hovarda milyonerler mi bekliyor?

Hayır... İstanbul taksilerinin hemen hemen yüzde doksan dokuzu, günün civcivli saatlerinde dolmuşçu oldular. Hem de uzun mesafeleri üçe bölerek:

Nişantaşı - Galatasaray: Ver elli kuruş!

Galatasaray - Karaköy: Ver elli kuruş!

Karaköy - Sirkeci: Ver elli kuruş!

İndire bindire, keseleri uğruna trafiği altüst ederek, yolları tıkıyarak, caddeleri boğarak.. Ne o? Ticaret serbesttir!

Olmaz sayın Eyüboğlu, olmaz! Buna bir çare isteriz: Dolmuşçuları tek numara, çift numara usulüne mi sokarsınız, daha uygun, daha pratik bir başka yol mu bulursunuz, bilmem. Ama mutlaka bir çare lâzım!..

Eh, lâfı taksilerden açmışken devam edelim:

İstiklâl caddesine, biri sağdan, biri soldan karşılıklı inen iki otomobil durağı vardır: Parmakkapı durakları... Burada mihmankünet olanların çoğu, nedense fermanlı!.. Akşam, hele hava biraz yağışlı ise, araba oradadır ama, bay şoförü koydunsa bul!.. Kahvede altmış altı mı oynuyor, turşucuda harareti mi söndürüyor, civar apartımanların kapısına sinmiş keyfine uygun, Boğaz seferi yapacak Hacıağa mı bekliyor, belli değil!.. Şayet, cebinizden defteri kalemi çıkarıp bu sahipsiz arabaların numarasını almağa kalksanız, karşınıza ansızın biri dikilip dis gıcırtısiyle soruyor:

— Ne alıyorsun numarasını be?.. Sende insaf yok mu? Ya bu adamın işi varsa? Ya bir müşteriye sözlü ise?.. Ya bir lokma yemek yemeğe gittiyse?

Anlıyorsunuz, şoför, bu meçhul avukatın ta kendisidir. Ama, dayatabilmek için, nasıl biteceği meçhul bir meydan kavgası lâzım!

Olmaz sayın Eyüboğlu, olmaz! Buna da bir çare isteriz!

Anlaşılan biz bu hafta, sohbetimize otomobille girdik, otomobille çıkacağız:

Efendim, şu radyolu arabalara ne buyurulur?.. Akşam, günün yorgunluğu ile yüklü, bir taksiye kendinizi attınız, şöyle, camın arkasından köprü üstü lâmbalarının benek benek ışıklarını seyrederek başınızı dinleyecek, tatlı hayaller kuracaksınız, değil mi? Ne mümkün!.. Sayın şoför, İstanbul radyosunu sonuna kadar açmıştır: Avaz avaz bir meyhane türküsü kafatasınızda çınlıyor!

Neredeyiz yahu?.. Çakırın gazinosunda mı, otomobilde mi?

Dudağınıza kadar gelen en terbiyeli cümleleri, yol boyunca yutkunuyorsunuz:

— Sayın şoför...

Hayır, cesaret yok!. Sayın şoförün suratı böyle bir ricaya hiç müsait değil!

— Bay şoför...

Aah... Bay şoförün keyfi yerinde. İşte, paketi açtı, çakmağı çaktı, size inat bir de sigara tellendiriyor!..

Suç işler gibi, çaktırmadan, yavaşçacık pencereyi aralıyorsunuz:

Musikiden tıkanırken, hiç olmazsa dumandan boğulmamak için!

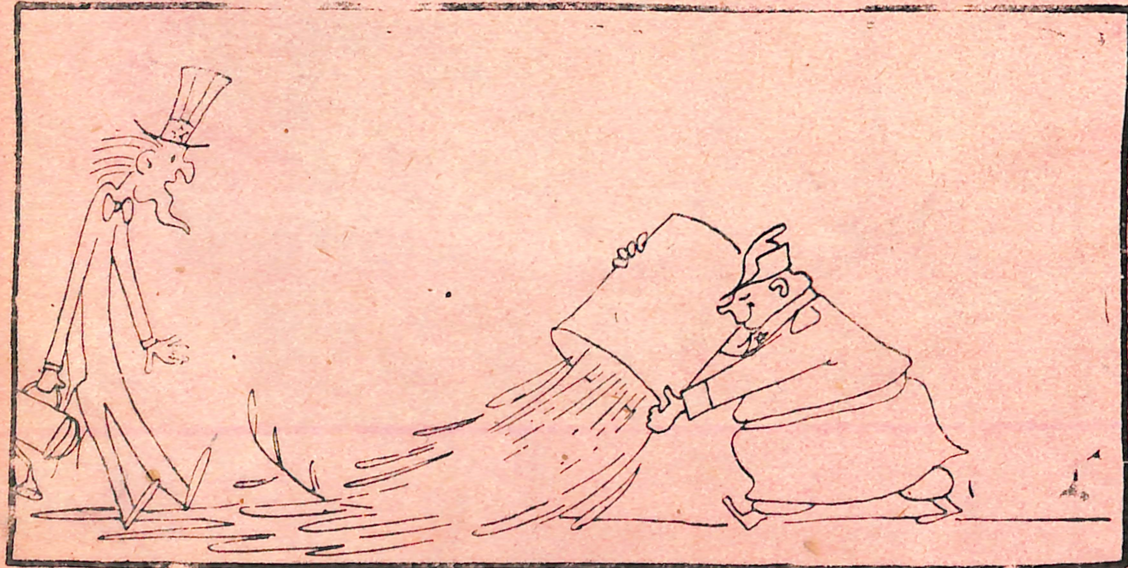
Olmaz sayın Eyüboğlu, olmaz. Buna da bir çare isteriz.

Nasıl?.. Ne buyurdunuz?.. «Çare bulan olmadı bu yâreye» mi?..

Eğer öyle ise sizden bir fedakârlık istiyeceğim: Lütfen, merhameten soyadınızı bize, biz İstanbul halkına bağışlayınız: Yalnız sizin Eyüboğlu olmanız kâfi değil, tahammül edebilmek için hepimize en az bir Hazret-i Eyyüp sabrı lâzım!..

ÇİMDİK

YAZISIZ!.. (Nehar Tüblek)

DÖRTLÜ TEDRİSAT YAPAN İLK OKULLAR VAR! (Gazeteler)

— Bir dakika bekle, okula gidip geleyim!..

(Tonguç Yaşar)

Sehir İçinde Şehir

Yazan: NEYYİRE

DUYDUNUZ mu? Tuzluğa, şakacıktan şeker koymuşlar. Hayret! Bu kadar mühim bir havadisi nasıl duymazsınız?

Gördünüz mü? Ne heyecan! Ne heyecan! Asansör bozulmuş. Ölen, yaralanan? Yok. Ama mühim, çok mühim. Asansörcü küçük hanım, camdan, geleni gideni seyretmiş. Gazetede resmini görmediniz mi, hayret!

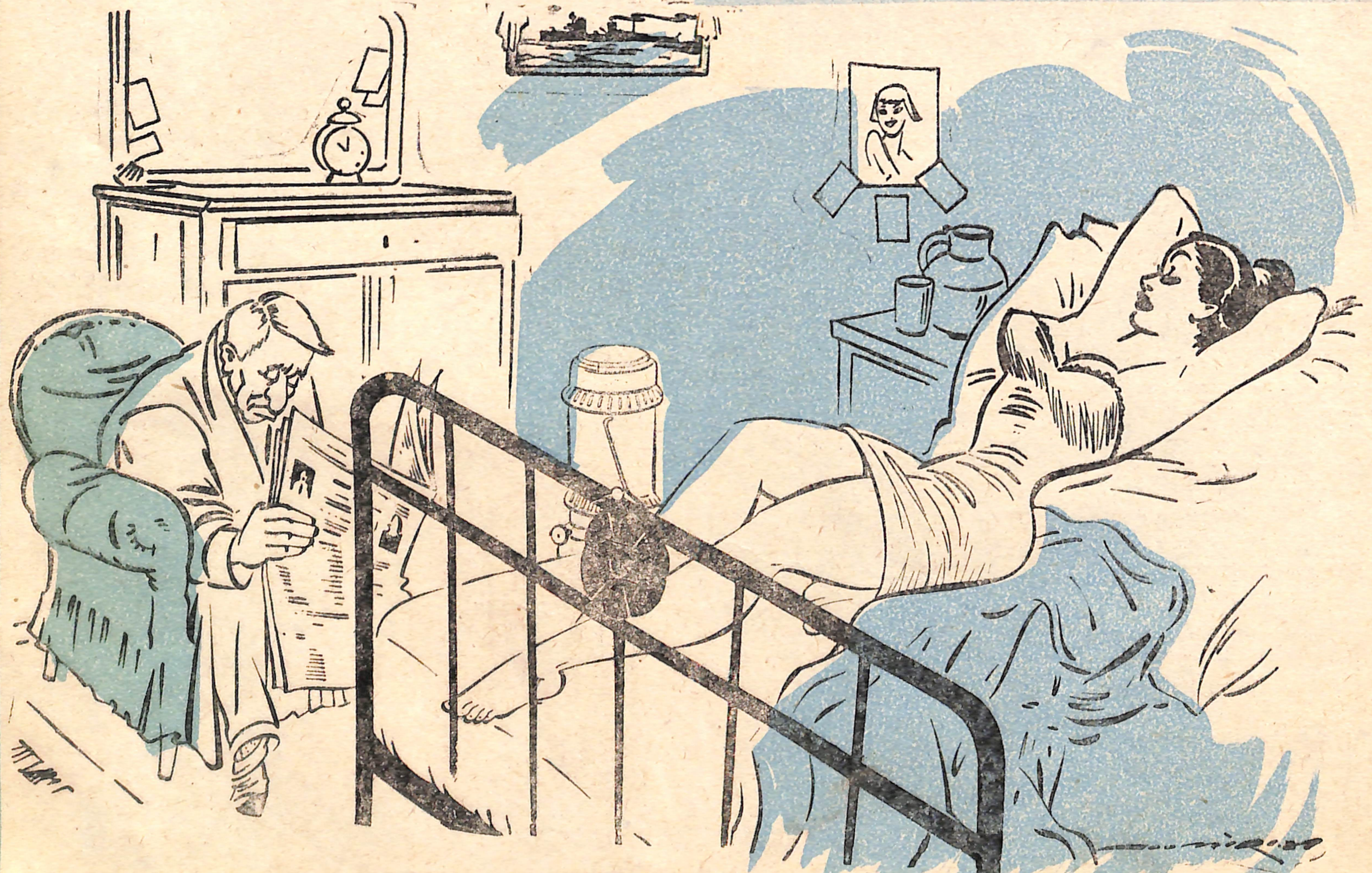
Duydum, duymadım demeyiniz. Bir kızı kocaya istemişler. O da: «Belki varırım, belki varmam.» demiş. Yeri yerinden oynatan böyle bir haberi duymadan olmaz. Sakın...

Açınız gazetenizi. Her gün damanı üstünde bir heyecan. Tuzluk deyip, asansör deyip, koca deyip geçmeyiniz. Hilton'un tuzluğu, Hiltonun asansörü, Hiltonun asansörcüsü bu.

Dahası var. Bir kız sevip nişanlandığı delikanlıdan bir akşamda vazgeçivermiş. Dudak bükmeyiniz. Sebep parlak: Kız kazara «Hilton» u görmüş. Hilton'da yemek yemiş. İlle de bir «Hilton» lu istiyormuş.

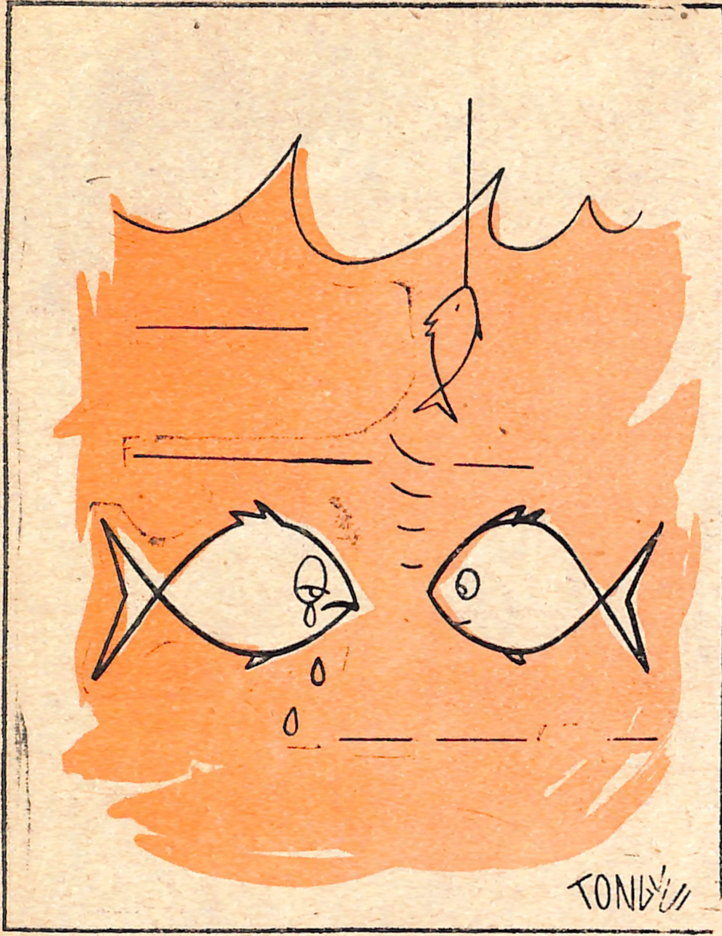
Halk şarkısı yanılmış: «Evler yıkan, beller büken yıldız» değil, «Hilton, Hilton» diyecekmiş. İstanbulun sevdalı delikanlısı «Hilton! Hilton!..» diye dövünse gerek.

Şehir içinde şehir. Aman estağfurullah, şehir içinde bir âlem bu Hilton, bir âlem.

Erkek — Emeklilerin ikramiyesi martta verilecekmiş!..
Kadın — Oooof... Bıktım artık.... O da mı marta kaldı?!..

ON TON BALIK DENİZE DÖKÜLDÜ.. (Gazeteler)

— Ağlama kardeş, nasıl olsa geri dönecek değil mi?!..

(Tonguç Yaşar)

HAYAL KUVVETİ

Meşhur ressam, sergi açmıştı. Resimlerin çoğu da gayet ince, zarif, çıplak kadın resimleriydi. Sergiyi gezenlerden biri:

— Çok güzel, değil mi bu çıplaklar? dedi. O sırada ressamın hamam anası gibi karısına gözü dalan meşhur resim tenkitçisi:

— Elbette, diye tasdik etti, onun hayali gayet kuvvetlidir!

BUDALALAR

Yaşını başını almış ve... evde kalmıştı. Erkekler belki de ondan hoşlanmıyorlardı, zorla değil ya... Ama o da erkeklerden hoşlanmazdı. Bir toplantıda, fikrini şiddetle açığa vurdu:

— Zaten bu dünyadaki erkeklerin hepsi budaladır...

Piyanist Cemal Reşit Rey itiraz etti:

— Neden öyle diyoğsunuz efendim? Pekâlâ bekâr kalanlar da var!..

SOYUNUN

Hamfendi, doktora gitmişti. Doktor, âdet olan emri verdi:

— Soyunun bakayım...

Kadın, tereddüt ediyordu. Kekeledi:

— Çırılçıplak mı soyunayım? Göğsüm biraz düşükçe de...

Doktor ciddi ciddi teminat veriyordu:

— Beis yok, yerler temizdir!

SEBEP..

Borsa Kambiyo komiseri Nedim Akçer, uzun zamandır görmediği Salamon'a rastlayınca şaşırdı:

— Ay, sen hayatta mısın? Üç ay evvel intihar edeceğini söylüyordun ya? diye sordu.

— Edeceyim, edeceyim ama, diye izah etti Salamon, şu altin fiyatlari duşsun diye bekliyorum biraz...

ATMAYA DAİR

Dilimizde çeşitli mânaları olan kelimelerden biri de «atmak» dır. Bakarsınız, taş olur, camınızı kırar. Bakarsınız, söz olur, kalbinizi deler.

Argodaki «Atma Recep, din kardeşiyiz!» cümlesi, rahmetli Recep Peker dünyada yokken bile vardı.

«Atma imamım, camlar beyliktir» sözü de zamane politikacılarından evvel söylenen bir cümledir!

Atmaktan, frenkçe kırması bir tâbir bile uydurmuşuz: Atmasyon!

Rivayete göre, en iyi atıcılar avcılar arasında bulunurmuş: Her iki mânasiyle de!

En sevimli atıcı, Ercüment Ekrem üstadımızın Meşhedî Cafer'idir. Ama, itiraf edelim ki, demokrasi seçimlerinin meydan hatipleri onu da geçtiler.

Hani, Kayseride seçim nutku çekerken:

— Limanlarımızı da yaptıracağız!

Diyen miting çığırtkanına Nuh Yener dostumuz:

— Ayol, bizim denizimiz yok ki, limanımız olsun!

Deyince, bay aday hiç bozum olmadan cevabı yapıştırmış:

— Deniz de yaptıracağız!..

Atmak konusunda, en güzel fıkra galiba Nasrettin Hocamızındır:

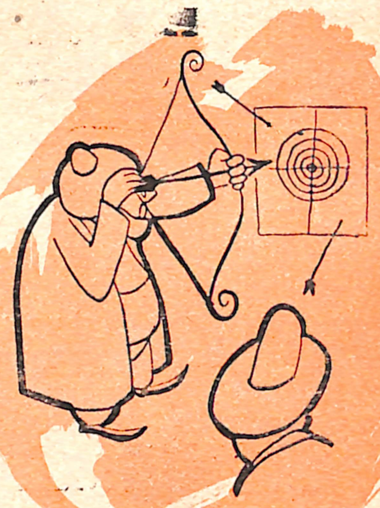
Bir nişan atma müsabakasında, yayı geren Hoca, bakmış ki, ok, hedefin üç karış sağına saplanmış, kılı kıpırdamadan:

— İşte, demiş, okçubaşı İsmail Ağa böyle atardı!

Tekrar yayı gerip koyvermiş. Na file!.. Ok, bu sefer de hedefin üç karış solunda!.. yine hiç aldırmadan:

— İşte, demiş okçular kâhyası İbrahim Ağa da böyle atardı!

Üçüncü defa yayı gerip de oku

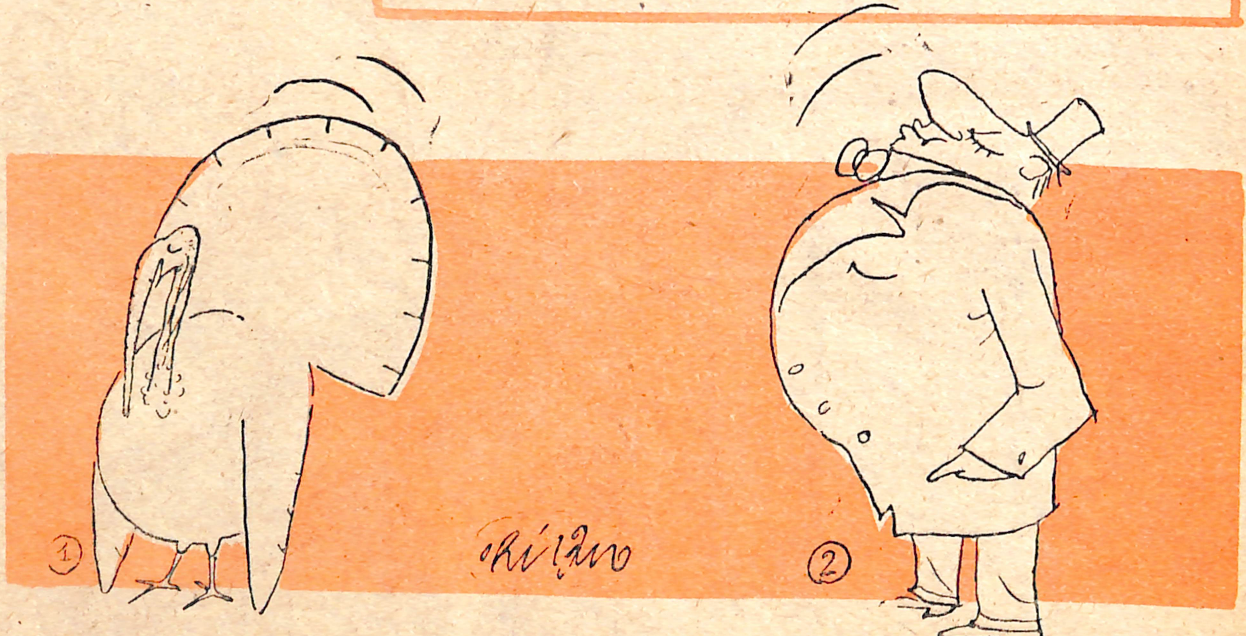

hedefe saplayınca, cakayla elini göğsüne vurup:

— İşte demiş, Nasrettin Hoca da böyle atar!..

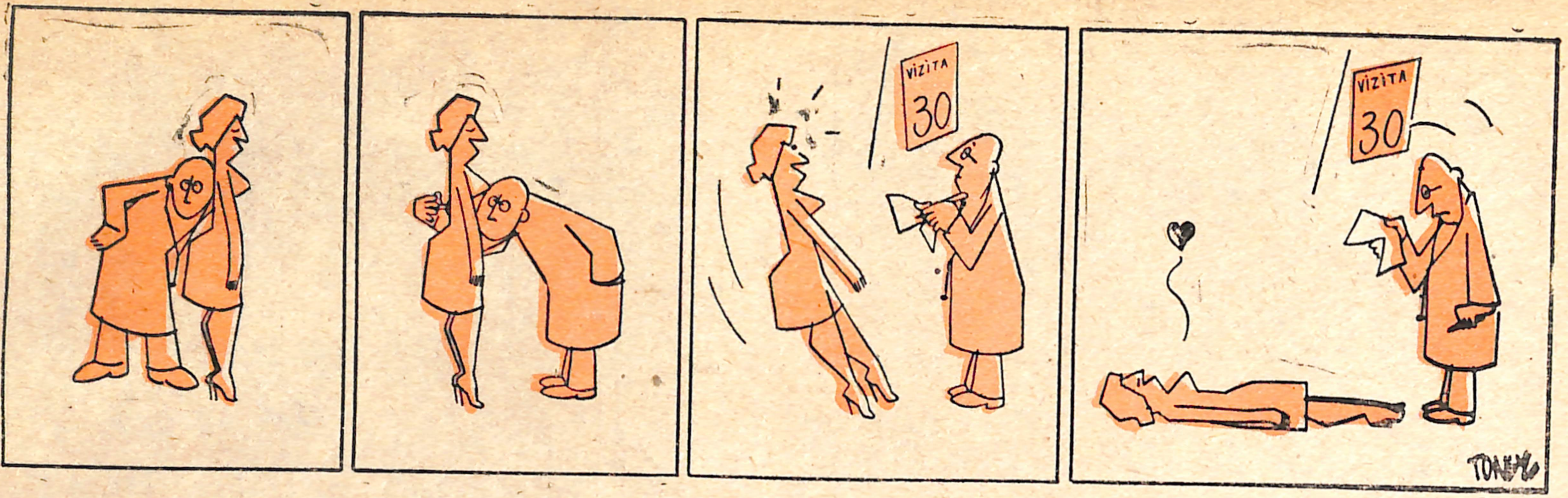
Şu on yıldır gözlerimiz öyle atıcılar gördü ki, kulaklarımız öyle atmasyonlar duydu ki, Hoca merhumu rahmetle anıyoruz!

AKBABA

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

HASTA BİR KADIN DOKTORA MUAYENE OLUNURKEN ÖLDÜ!.. (Gazeteler) (Tonguç Yaşar)

GÖRÜNMEYEN Adam

EVLENİYOR

HAYDİ canım, etliye sütlüye karışmanın mânası ne yani? İle size her hafta bir röportaj hazırlıyacağız diye eş dostla hırlaşacak, büyüklerimize saygısızlık edecek değiliz ya. Bu seferlik de, söylemesi ayıp, kendimizden bahsedelim. Hoş o da eskiden ayıpmış. Şimdi kendisinden bahsetmek, hattâ «yersiz tevazu budalalıktır» deyip kendini övmek, Köprülü üstadımızın tam kırk yıl önce açtığı çığır gereğince, büyüklüğün şanından... İnsanın itibarı artıyor âdeta, kendinden bahsederse... İnanmazsanız resmî, gayri resmî «basın toplantıları» nı takibedin!

Efendim, çıkmış dokuza, inmez sekize derler. Bunun bir başka şekli de, insanın adı çıkacağına canı çıksındır... Bizim de adımız uçarıya çıkmış bir kere. Ne kadar yırtınsak namus ehli olduğumuzu isbat edemeyiz. Ama, hiç olmazsa neden bekâr kaldığımı anlatayım:

Bir vakitler âşıktım, âşık. Şimdi bilhassa sersemlere: «Ulan âşık, önüne baksana» diye çıkışıyor, şoförler. Ama, bizim zamanımızda insanlar sahiden âşık olurlardı. Hem de kamasız, bıçaksız tarafından. Çünkü atom ve atım devrinde yaşamıyorduk o çağlarda... Bendeniz de âşıktım. Kime? diyeceksiniz. Tabiî gayet güzel bir genç kıza... Bütün âşıklar sersem ve kör olur derler ya? doğrudur. Şairin dediği gibi: «Nefsimde tecrübeyle inan, söylerim sana...» Haydi şu sersemliği bir yana bırakalım, pek dilimize dolandı ama körlük, garanti. Düşün bir kere: Sevdiğim kız, ki o kadar, yani hayran olunacak kadar güzeldir, bendenize de, eh, kâfi derecede yüz veriyor... Acaba kimin nesi olduğunu biliyor muyum? Bir kerecik olsun sormuş muyum? Ne gezer efendim... Ben o zaman, bulutların üstünde uçuyordum... Eşref Şefik'in diliyle: Böööyle, pespembe bulutlar üstünde... Ayran delisi bir kıza bakmaktan, utanıyorum söylemeğe ya, hani öpmek bile aklıma gelmiyor... Ben Mecnun'um ama, bizim Leylâ, akıllı. Zaten kadınlar bu hususta daima erkeklerden akıllıdır: Kuyruk sallar, öne düşerler...

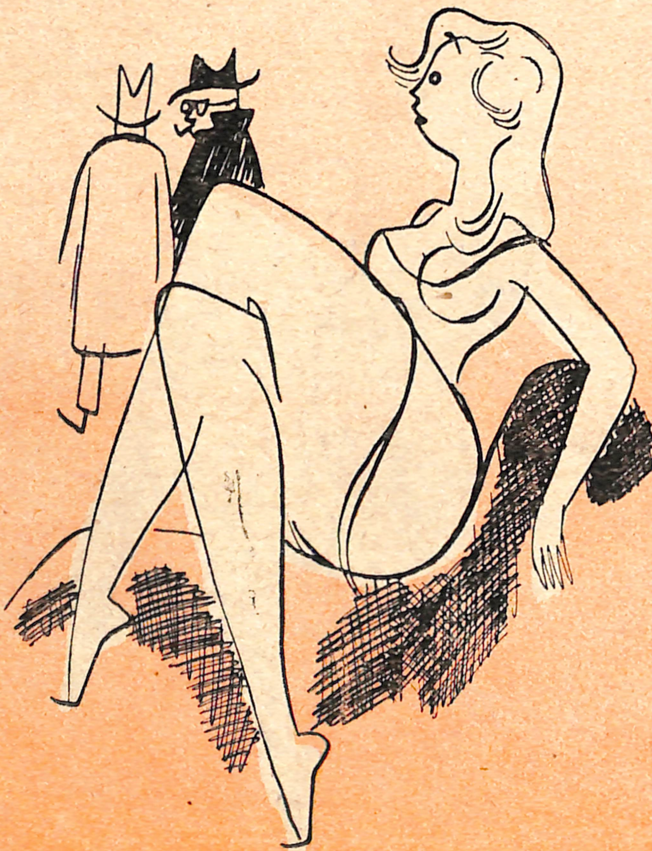
Bir gün Leylâ dedi ki:

— Gel sevgili Görünmeyen'ciğim... Sana mühim bir şey söyliyeceğim. Ben, annemle babama senden bahsettim.

İki sebepten, az daha dilimi yutuyordum. Neredeyse: «Vay, senin annen baban da mı var ayol?» diye soracaktım. Kıl kaldı, vazgeçtim. İkincisi de, fena halde telâşlandım. Öyle ya, elin herifi ya ters bir şey söyler de ebediyyen sevgilimden mahrum kalırsam? Halbuki ben, kızı evlenmeğe kandırıncaya kadar ne diller dökmüştüm. Hattâ kandırdım zannediyordum. Gerçekte onun, zemini hazırlayarak neticede bana kanmış duruma konduğunu nerden bilecektim ki? Neyse, sevgilim sözüne devam etti:

— Evet, bahsettim. Gayet iyi karşıladılar... Hattâ yarın akşam yemeğine davet ettiler. Onlar yemekten sonra sokağa çıkacaklar. Bize de teklif edecekler. İşte aklıma bir şeytanlık geldi benim. Onlar sokağa çıkmağı teklif edince ben şey derim, başım ağrıyor derim, gitmem. Sen de bana kitap okumak için kalırsın...

— Ne kitabı getireyim?

— Canım kitap okuyacak değilsin ki...

— Ya ne yapacağım?

— Bilmem. Orasını sen düşün artık. Bir genç erkekle bir genç kız, bomboş bir evde yapyalnız kalır da ne yaparlarsa, sen de onu yaparsın inşallah...

Sevgilimin ne demek istediğini birdenbire anlayıverdim. Anlayınca da, sevinçten bir çığlık atmışım...

Ertesi günü iple çektim, Beyazıttan geçerken oradaki bir eczahaneye uğradım. Yaşlı eczacıyı bir köşeye çektim:

— Affedersiniz, dedim, sizden bir şey rica edeceğim...

— Buyrun evlâdım...

— Şey... Acaba... Hani... Daha doğrusu, size daha açıkça söyliyeyim... Sevdiğim bir kız var. Onunla yalnız... Yani ikimiz...

Eczacı güldü:

— Seni çapkın seni... dedi. Anlıyorum. Ne istiyorsun bakayım?

— Bir kaza olmasın... Çocuk filân... Buna mâni olmanın çaresi?

Eczacı, bir kaza vukuunda kork tuğuma uğramamak için gerekli devayı bana verdi. Çıktım biraz daha dolaştım. Sevgilimin bana verdiği adrese, yani evine ilk defa gidiyordum. Bütün gayretime rağmen vaktinden evvel gitmişim. Kız evde yalnızdı. Lâkin daha biz bir kerecik bile doya doya öpüşmemiştik ki, kapı çalındı. Peder ve valde teşrif etmişler... Ben, kızın odasına kaçtım. Yemek vakti, ister istemez sofraya indim, fakat...

Ama durun, size olup bitenleri sırasiyle anlatayım: Yemek yenildi Kahveler içildi. Müstakbel kayınpeder:

— Biz sinemaya gidiyoruz, siz de gelir misiniz? diye sordu. Leylâ:

— Benim başım ağrıyor baba... dedi.

Ben, suali beklemeden:

— Ben, memnuniyetle gelirim! diye yerimden fırladım. Neden, biliyor musunuz? Sevgilimin babası, kendisine o gün müracaat ettiğim eczacıydı!

— Görünmeyen Adam —

(Tayyıp İşören)

KADININ FENDİ

VİYANA Manifatura'nın tezgâhtarı Hüsnü, cidden yakışıklı çocuktu. Bütün kadınlar gibi, mağazanın kasasında oturan, vezne kayıtlarını yapan Neclâ da bunun farkındaydı. Yalnız, onun başka kadınlardan bir farklı tarafı vardı: Öbür güzeller Hüsnü'yle bir damla sevişmeğe fittiler. Neclâ ise oğlana âşıktı. Ama nasıl? Çıldırasıya... Bilmem siz hiç âşık oldunuz mu? Hele böyle çıldırasıya... Şimdi nükte yapıp, daha doğrusu Bektaşi'nin koltuğuna sığınıp «Bir kere az kalsın oluyordum da üstümüze geldiler»diyeceksiniz, ama kazın ayağı öyle değil! İnsan bir kere çıldırıasıya âşık olmaya görsün. Patlar, alimallah...

Neclâ da nihayet patladı. Arkadaşı Sâbire'ye:

— Ah, şekerim, diye yandı. Bu sırada görülmüş şey değil. Öleceğim, çaresi yok. Hüsnü'ye hasret gideceğim..

— Kız sen deli misin?

— Deliyim ya, ne sandın? Artık düpedüz gidip de, al beni, ne istersen yap, kulun, kölen olayım da diyemem ya...

— O hayvan farkında değil mi işin?

— Sorma şekerim, ayni apartımanda, hattâ ayni katta, kapı karşı komşu oturuyoruz da, yine farkında bile değil. Tevekkeli yakışıklı heriflerin akıldan nasibi olmaz dememişler!

— Ne yapacaksın öyleyse?

— Hiç. İntihar edeceğim...

— Saçmalama...

— Vallahi ciddî söylüyorum...

Neclâ erkek kızdı doğrusu. Yani dediğini yapardı. Bu sefer de yaptı. Yani intihar etti. Önce bir mektup yazıp, ne sebepten canına kıydığını Hüsnü'ye bildirdi ve bir gece delikanlının odasının altından içeri attı. Bu eşnada, ölecek insanın herşeyi göze alması kabilinden, hiddetle söyleniyordu:

— Seni alçak, vurdum duymaz seni... Ben sana gösteririm, benim gibi bir kızın sevgisini farketmemeği... Benim kadar güzel bir kızı hiçe saymağı, onu görmemeği...

Sonra yatağına uzandı. Ayak seslerini gayet iyi tanıdığı Hüsnü, merdivenleri çıkarken o da, havagazı musluklarını açtı (Yanlış anlamayın, Esat Mahmut'un romanlarında yazıldığı gibi önce yatağa yatıp sonra havagazını açmadı, önce havagazını açtı, ondan sonra yatağa girdi).

Hüsnü, odasına girerken hafif çakırkeyifti. Yerde bulduğu dörde katlanmış kâğıdı, bu da nedir acaba diye aldı. Baktı. Sonra okumak üzere masanın üstüne attı. Soyunmağa hazırlandı. Lâkin kimseden mektup beklemiyordu. Üstelik kâğıt, zarfa da konulmamıştı. Bunu anlayınca merak etti. Açtı okudu:

«Hüsnü Bey,

İşte ölüyorum. Bakalım, bir cana malolmanın, kana girmenin vebâlini nasıl ödiyeceksiniz. Sizin yanınızda, sizi severek bedbaht yaşamağa tahammül edemediğim için bütün hayata veda etmeği tercih ettim. Elvedâ, ilk ve son aşkım...»

Hüsnü mektubu okur okumaz şaşırdı. Sersemledi. Lâkin sonra hemen aklını başına topladı ve soluğu karşı dairede aldı. Kapıya yüklendi. Kapalıydı ama, kilitli değildi. Omuzlayınca, kilit dağılıverdi. Keskin bir havagazı koku-

NE DİYECEKTİM?

Şehir tiyatrosunun kıdemli, lâkin suflörden alınadan tek kelime söyliyemiyen artistlerinden biri, havaların güzelliğinden faydalanarak Hümâşah Göker'le sandal gezmesine çıkmıştı. Lâkin sahilden uzaklaşmadıkları halde alabura oldular. Kıdemli:

— Eyvah.. dedi. Ne diye bağıracaktık?

Hümâşah sufle etti:

— İmdat, imdat! diye...

KAHVE TİRYAKİSİ!....

(Nehar Tüblek)

su burnuna çarptı. Derhal camları açtı. Sonra:

— Neclâ, Neclâ... diye bağırarak yatak odasına hamle etti. Neclâ, kendinden geçmiş bir halde yatıyordu. Çok şükür ölmemişti. Yarım saat sonra, iyice kendine geldi. Gözyaşları arasında Hüsnü'nün kollarına atıldı.

Delikanlının da gözü kızmıştı. Hazır tarafından bir sevgili tedarik etmiş olmak imtiyazı karşısında, fırsatı kaçırmak istemedi. Bu fırsat düşkünlüğünün, gerçek aşk ve sevda üzerinde yapacağı tesiri hiç hesaba katmadan, süratle soyundu. Banyoya geçti.

Lâkin döndüğü zaman, neye uğradığını şaşırıd: elbiseleri ortada yoktu:

— Esvaplarımı nereye kaldırdın, şekerim? diye sordu. Neclâ penceereyi gösterdi:

— Sokağa attım...

— Ne?.. ne münasebet?

— Kapıcıya ve üst kattakilere de telefon ettim...

— Aman Neclâ?

— Evet. İşte gliyorlar...

Sahiden de, kırılmış kapıdan gi ren ayak sesleri duyulunca, Neclâ müthiş bir çığlık kopardı:

— Alçak... Namus hırsızı... Defol... İmdaaat!..

Zavallı Hüsnü, neye uğradığını anlayamadan, Âdem Baba kılığında, yakapaça sürüklendi.

Binbir hakaretle karakola doğru götürülürken, utancından ecel terleri dökerek uyandı.

Aman ne kâbuslu rüyaydı yârabbi!..

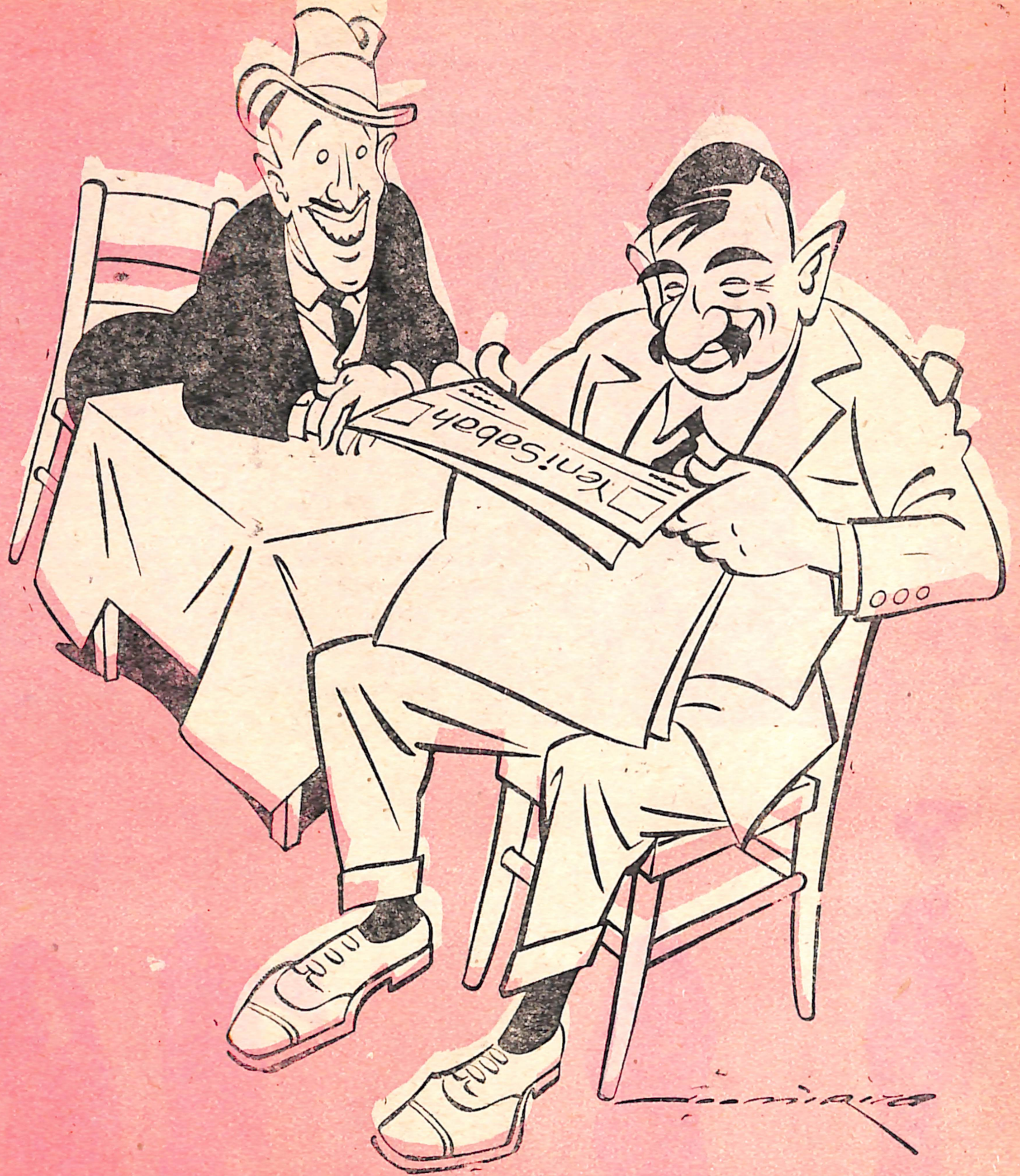
Saate baktı. Yataktan fırladı. Mağazaya geç kalıyordu. Apar topar giyindi. Kasada oturan Neclâ'nın önünden geçerken onun kayıtsız bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü. Öyle candan candan bir gülüşle selâmladı, bir an durup bir şey söyliyecekmiş gibi tereddüt ederek başını salladı ki, Neclâ hayretle sordu:

— Hayır ola Hüsnü Bey, bugün keyfinize diyecek yok. Bir şey mi oldu?

— Evet, dedi Hüsnü. Daha doğrusu olmadı ama, galiba olacak!..

Ve, yürüdü, yerine gitti. İçinden: «Körmüşüm besbelli...» diyordu.

— Hikâyeci —

— Yiyecek, içecek, giyecek fiatları yüzde otuz artmış...
— Altı eylülden sonra, değil mi?..

ÖLÇÜ

Yemeğe misafir çağırmışlardı. Ev sahibi sordu:

— İkinci bir parça et ister misiniz?

— Hay hay, dedi misafir. Ama çok küçük olsun. Birincisi kadar...

YAVUZ HIRSIZ

Avukat Rasim Cenani'nin yazıhanesine bir kasap girdi:

— Size bir şey danışacağım, dedi.

— Buyur, danış...

— Şayet bir köpek hırsızlık ederse, bu suçundan sahibi mesul olur mu?

— Olur.

— Zarar ve ziyanı öder mi?

— Öder.

— Öyleyse bana on lira borçlusunuz. Köpeğiniz az önce dükkânımdan iki kilodan ziyade gelen bir et parçasını kaptı gitti...

— Yanlışın var, dedi Rasim Cenani. Daha sen onbeş lira vereceksin bana...

— Ne münasebet? Hem etim gitsin, üste de para mı vereyim?

— Elbette, dedi Rasim. Okuman yok mu, bak levhada ne yazıyor: Danışma yirmi beş lira!

KESİN ÇARE

Ahmet Koçer, sokakta bir arkadaşına rastladı. Gayet neşeli bir adam olan arkadaşı, sordu:

— Hayır ola Ahmetçiğim? Nedir bu halin?

— Sorma birader, dedi Koçer. Diş ağrısından geberiyorum. Benim dişçi ise seyahatte...

— Boş ver dişçiye canım. Ben sana bu işin kesin ilâcını söyliyeyim: aşk.

— Nasıl aşk?

— Ne zaman benim dişim azsa, hemen gider, karımı öperim...

— Fena fikir değil, dedi Ahmet Koçer. Şu senin adresini versene.

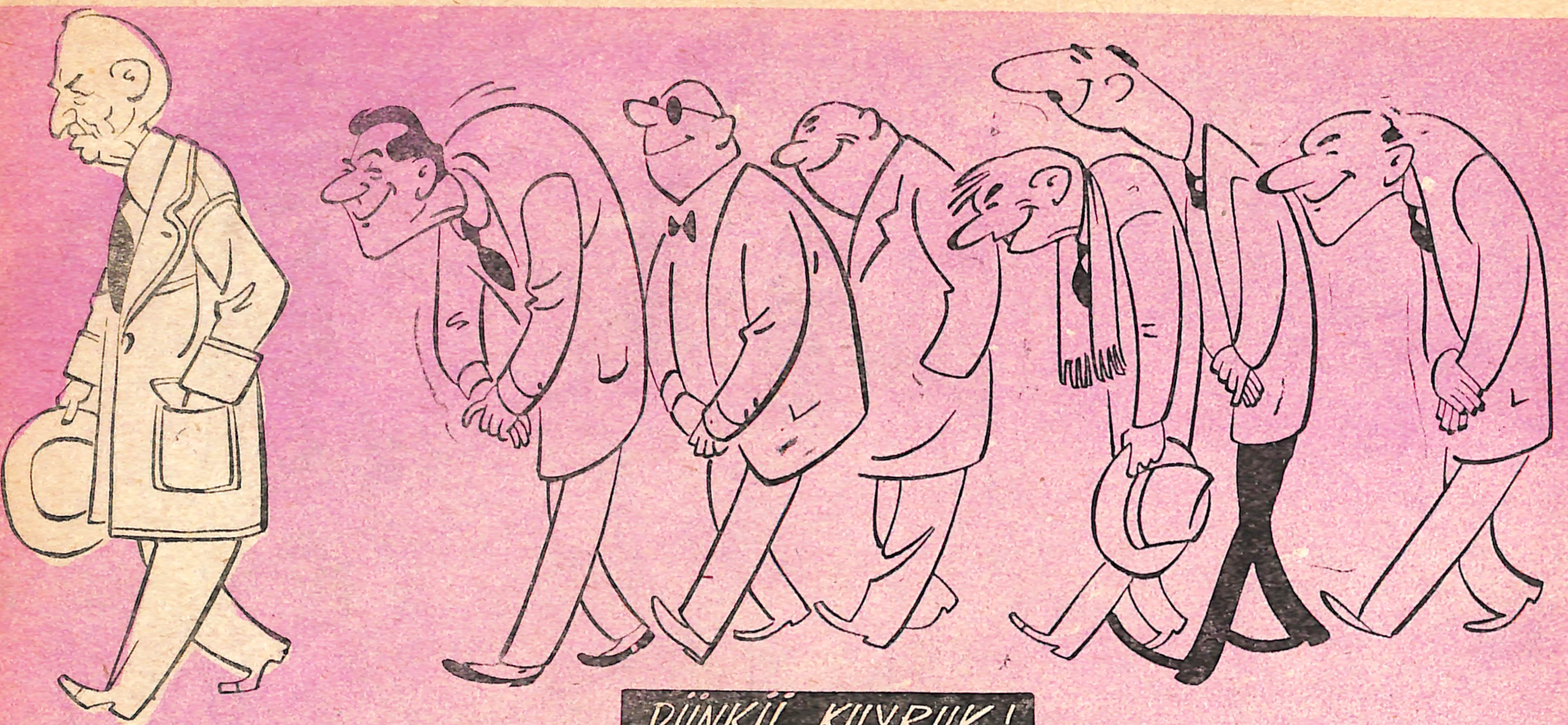

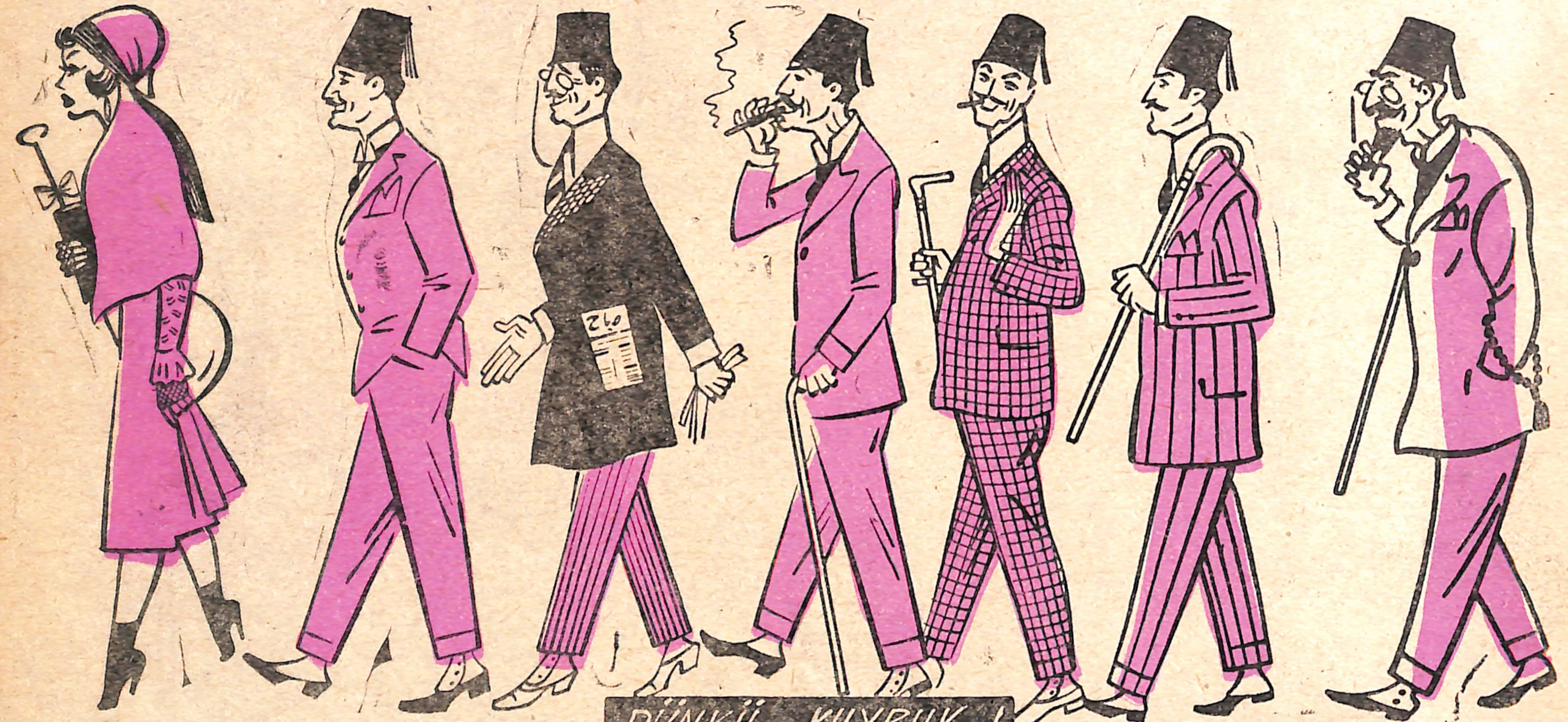

YAZISIZ!..

(Zeki)

Gazetelerden: Anadoluda bir kızın 20 santim

Kuyruk

ÇEKİNGENLİKTEN

Babası gök gürler gibi bağırdı:

— Hem bir çocuğun olacak, hem de o sersem daha gelip seni benden istemedi ha?

— Ne yapsın baba? dedi kızı, çok çekingen çocuktur!

TASARRUF

Kadın son derece cimriydi, evlâthğına:

— Bak kızım, dedi, tasarrufa dikkat etmelisin. İki yumurta pişirmek için ne kadar çok su koymuşsun, yazık değil mi?

Kızcağız hemen boynunu bük tü:

— Merak etmeyin hamfendi, dedi, artan suyu yarına saklıyacağım!

BİR AN EVVEL..

Genç damat, kaynanasının mantosunu giydirirken:

— Ah valde, size ne kadar yakışıyor bir bilseniz.. dedi.

Kaynana gittikten sonra gelin kocasına teşekkür etti:

— İlk defadır ki, anneme böyle güzel bir şey söyledin...

— Görmedin mi? Nasıl uçar gibi gitti. Eğer söylemeseydim, kapı arkasında daha yarım saat seni lâfa tutardı, şekerim!..

MAALESEF..

Bizim dişçi Hikmet Karabey'e bir hasta müracaat etti:

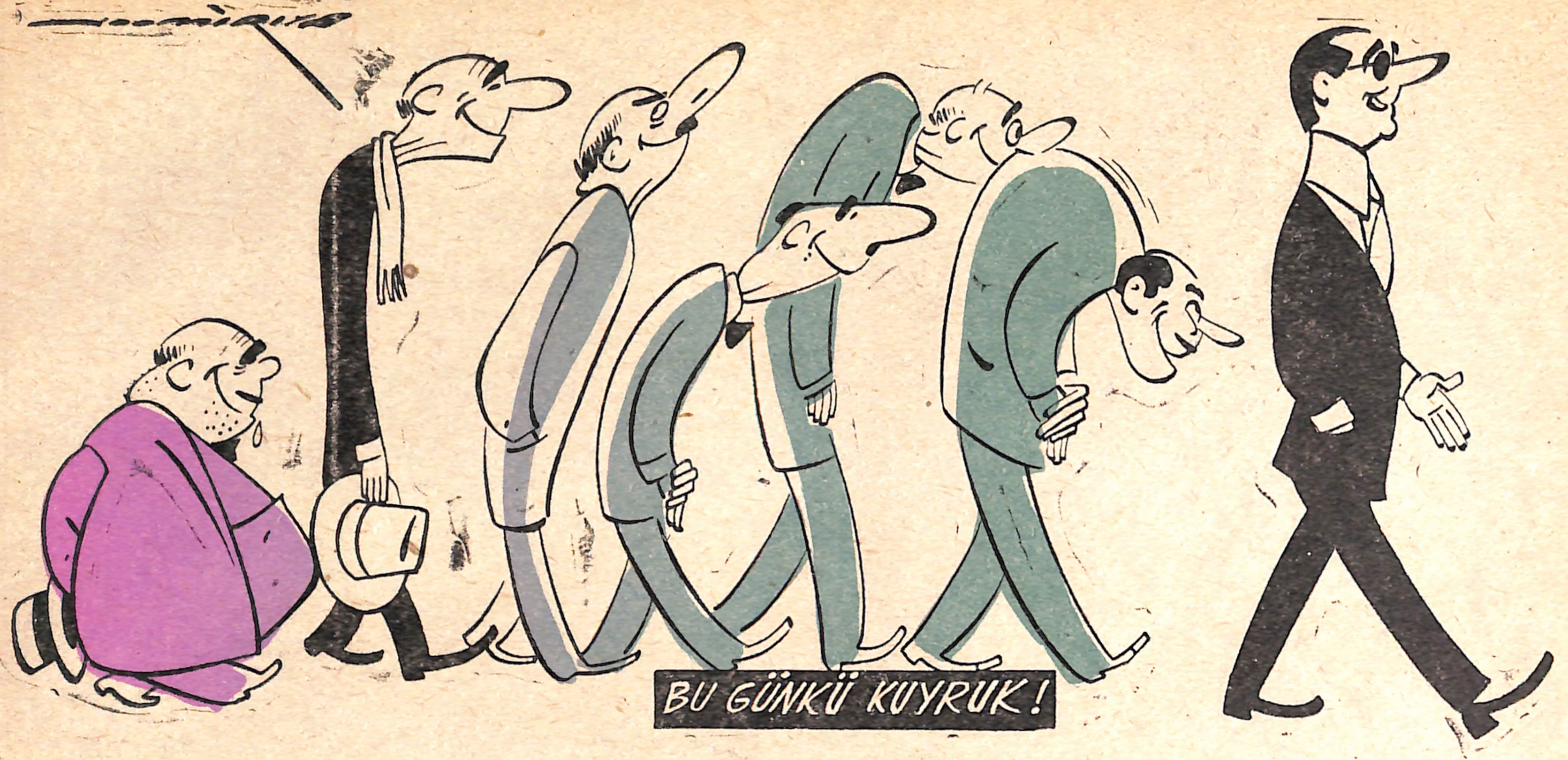
— Ağrısız diş çeker misiniz? diye sordu.

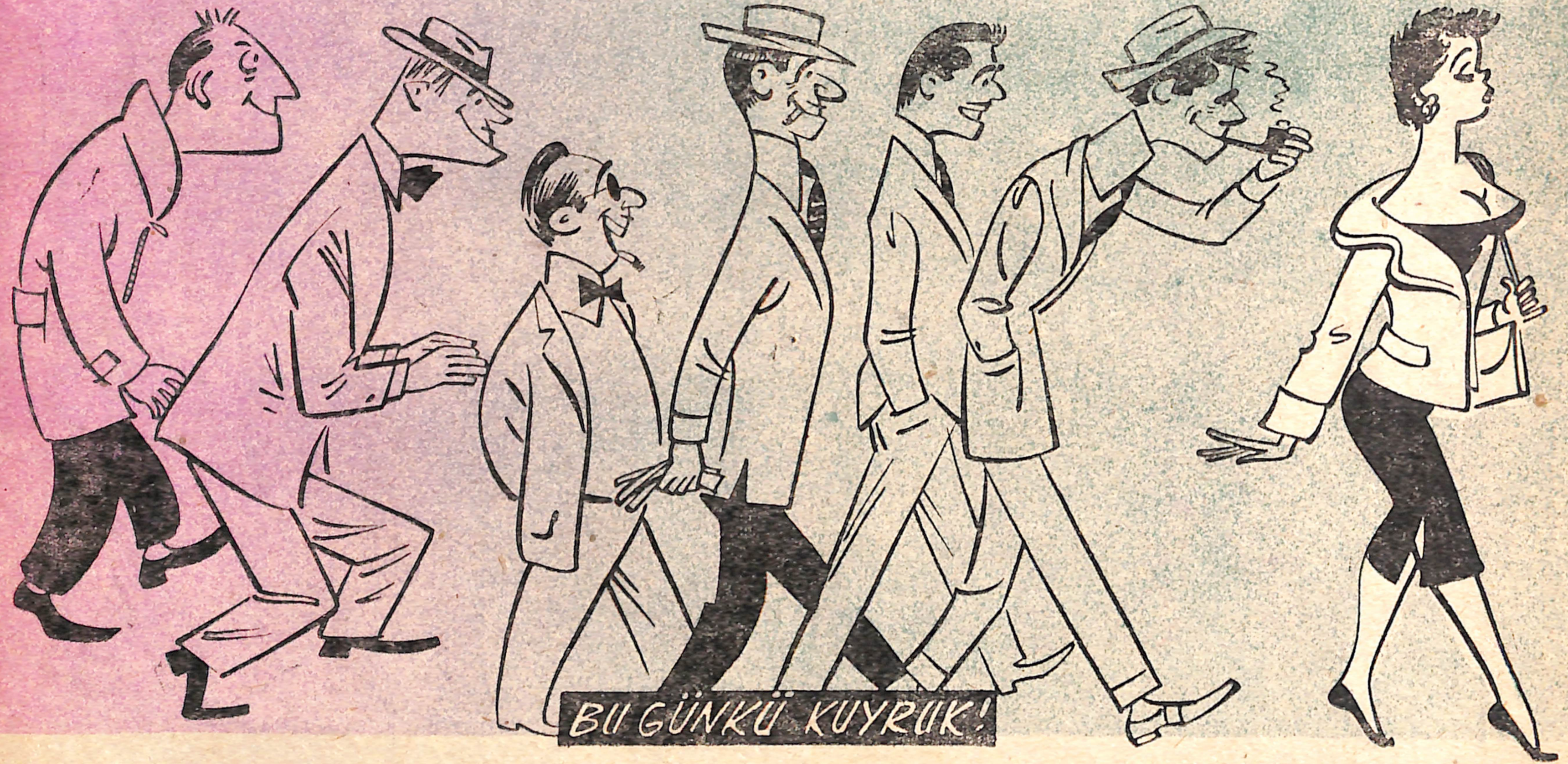
— Çekerdim, dedi Hikmet.

— Neye çekerdim diyorsunuz? Şimdi çekemiyor musunuz?

— Maalesef... Dün, bir hastanın dişini çekerken bileğim çıktı da...

boyundaki kuyruğu ameliyatla çıkarıldı.

Meselesi!..

MAHÇUP KÖPEK

Leylâ, arkadaşlariyle Harbiye-ye doğru yürüyordu. Arkadaşının elinde, uzun bir zincirle bağlı küçük bir köpek vardı. Birdenbire bu köpek, bir ağaca tırmandı ve yaprakların arasında kayboldu. Leylâ şardı:

— Ayol, kedi gibi bu... Nereye gitti böyle?

— Tuvalete, dedi arkadaşı. Pek mahçuptur da...

TEVAZU

Meşhur bakanın, vekilin nasılsa bir lûtfuna uğramış, evine davet olunmuştu. Kısa zamanda büyük bir servet yaptığı herkesçe bilinen Vekil, misafirine alelâde bir sigara ikram etti. Misafir, gözleri salonu dolduran lüks eşyada, önce farketmedi. Sonra hayretle sordu:

— Ay, siz bu âdi sigaralardan mı içersiniz?

Öteki tevazu ile önüne baktı:

— Tabii değil mi ya? Biz demokrat insanlarız!

GÖRNMEYEN ADAM

Teknik Üniversiteye gidiyordu. Lâkin o kadar zayıft ki, arkadaşları da, hocaları da:

— Gel bakalım Görünmeyen Adam... diye takılıyorlardı. Bir kaç gün Üniversiteye uğramadı. Bir gün Salih Murat:

— Bir kaç gündür gelmiyorsun galiba, diye sordu. Seni göremedim...

«Görünmeyen Adam» büyük bir ciddilikle:

— Buradaydım efendim. Siz fark etmemiş olacaksınız...

DELİL Mİ İSTERSİN ?

Işık, nişanlısına nazlanıyordu:

— Beni sevdiğine emin olmak istiyorum. Uğrumda feda edebileceğin en değerli şeyin neyse söyle de inanayım...

Nişanlı, içini çekti:

— Söyliyeyim, dedi, bekârlık!

TILSIMLI KİTAP

Yazan: O. YAZAR

AİLE dostumuz genç bir kız var. Okumağa pek meraklıdır. Evimizde onun sonsuz okuma ihtiyacını tatmin edecek her çeşit kitap bulunduğunu bildiği için okul tatilinde zaman zaman bize uğrar, beğendiği kitaplardan bir ikisini alır, giderdi. On, onbeş gün sonra bu aldıklarını getirir, seçtiği yeni bir partiyi alıp götürürdü.

Aile dostumuz, evde bulunabileceğim zamanları kollıyarak, ya akşam üzerleri veya pazarları uğrardı. Uğrama günü yaklaştığı için, kendisine verilmek üzere bir kaç kitap hazırladım. Tahmin ettiğim gibi, pazar günü geldi. Hazırladığım yedi kitaptan yalnız birini seçti. Her seferinde, en aşağı dört, beş kitap aldığı için merak ederek sordum:

— Cavide, bu gün niçin yalnız bir kitap alıyorsun? Yoksa bu hazırladıklarımı beğenmedin mi?

Genç kız kızararak:

— Aman efendim, dedi, ne münasebet! Seçtiğiniz kitapları o kadar isabetli, o kadar sıralı seçiyor sunuz ki, beğenmemek kabil değil. Yalnız, okulların açılışına çok az bir şey kaldı. Onun için bütün bunları okuyabileceğimi sanmıyorum. Sadece birini almakla yetiniyorum.

Cavide'nin seçtiği kitap, dünyaca tanınmış klâsik yazarlardan birinin iki ciltlik bir eseriydi.

Üç gün sonra bir akşam eve geldiğim zaman, Cavide'yi evde buldum. Her zamanki gibi kitaba geçirdiği kabı itina ile çıkardı ve kitabı uzattı. Odanın loşluğuna rağmen, kızın yüzünde tutuşan bambaşka bir ışık, gözümden kaçmadı. Her zamanki gibi sordum:

— Kitabı nasıl buldun Cavide?

Cavide kızardı, başını önüne eğdi. Suç işlemiş bir çocuk edasiyle:

— Hiç sormayın efendim, dedi, okuyamadım, beni affedin!

— Yoksa hasta falan mı oldun?

— Hayır, hayır, hasta olmadım.

— Şu halde?

İki eliyle yüzünü kapadı:

— Söyliyemiyeceğim efendim, dedi..

Meraklanmıştım, ısrar ettim:

— Ama bu yaptığınız doğru değil, dedim. Sebebini söylemeniz lâzım.

Cavide tekrar elleriyle yüzünü kapadı:

— Evleniyorum efendim, dedi.

Güldüm:

— Anlaşıldı Cavide, dedim. Bir nişanlı bulunca artık gözün kitap falan görmez oldu.

Cavide kısa bir zamanda evlendi. Ben bu arada, yıllarca taşrada kalmış bir doktor arkadaşıma rastladım. İstanbulda bir yere tayin olunmuş. Okul sıralarından beri çok seviştiğimiz için, yolumun üstünde bulunan dairesine sık sık uğramağa başladım. Arkadaşım da kitap meraklısıydı. Benim hiç bir kitabımı kaçırmamıştı. Ama buna rağmen alamadığı bazı kitaplar vardı. Okumak istediği halde tedarik edemediği bir kitap listesi hazırladı. Ona da kitap vermeğe başladım. Bu arada Cavide'nin okuyamadan geri verdiği kitabı da verdim. Arkadaşım kitapları çabuk okuyor, geri verdiği kitap kadar benden kitap alıyordu.

Günün birinde, Cavide'nin okuyamadan geri verdiği klâsik esere ihtiyacım oldu. Yerinde bulamadım. Son günlerde kitap verdiğim biricik insan, doktor arkadaşım olduğu için, ona başvurdum. Arkadaşım güldü:

— Sorma kitabın başına gelenleri! dedi.

— Aman deme, dedim. Kitabın mevcudu da kalmadı. İkinci bir baskısını yapmak icap etse, sana verdiğim nüshadan yapacaktım.

— Hayır hayır canım, üzülme, dedi. Kitabın kaybolmadı. Benim burada bir daktilom var. Hoş, sen de tanırsın ya! Senin kitaplarını pek sever. Geçen gün bu kalâsik eseri ona vermiştim. Bu arada kızcağıza bir talip çıktı. Kız buradan ayrıldı. Geçen gün yolda rastladım. Kitap için özür diledi. Bir gün uğrayıp bırakacağını söyledi. Üzülme, getirir, dürüst bir kızdır.

— Ne yapalım, sağlık olsun, dedim. Anlaşılan kitabım ona uğur getirdi.

Nihayet bir kaç gün sonra kitabıma kavuştum. Kitapla beraber bir kutu da nikâh şekeri gelmişti.

Kitap gözümde büyümüştü. Kitabı eve götürdüm. Kütüphanedeki yerine yerleştirmek üzere misafir odasında bir masanın üzerine bıraktım. Fakat kitabı oradan kaldırmağa fırsat bulmadan misafir bastırdı. Gelenlerden genç bir kız, daha yerine oturmadan, kitabı görmüştü. Boynunu bükerek ve parmağiyle kitabı göstererek:

— Bakabilir miyim? dedi.

Kız kitabı eline alır almaz büyük bir sevinçle:

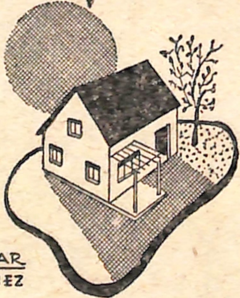

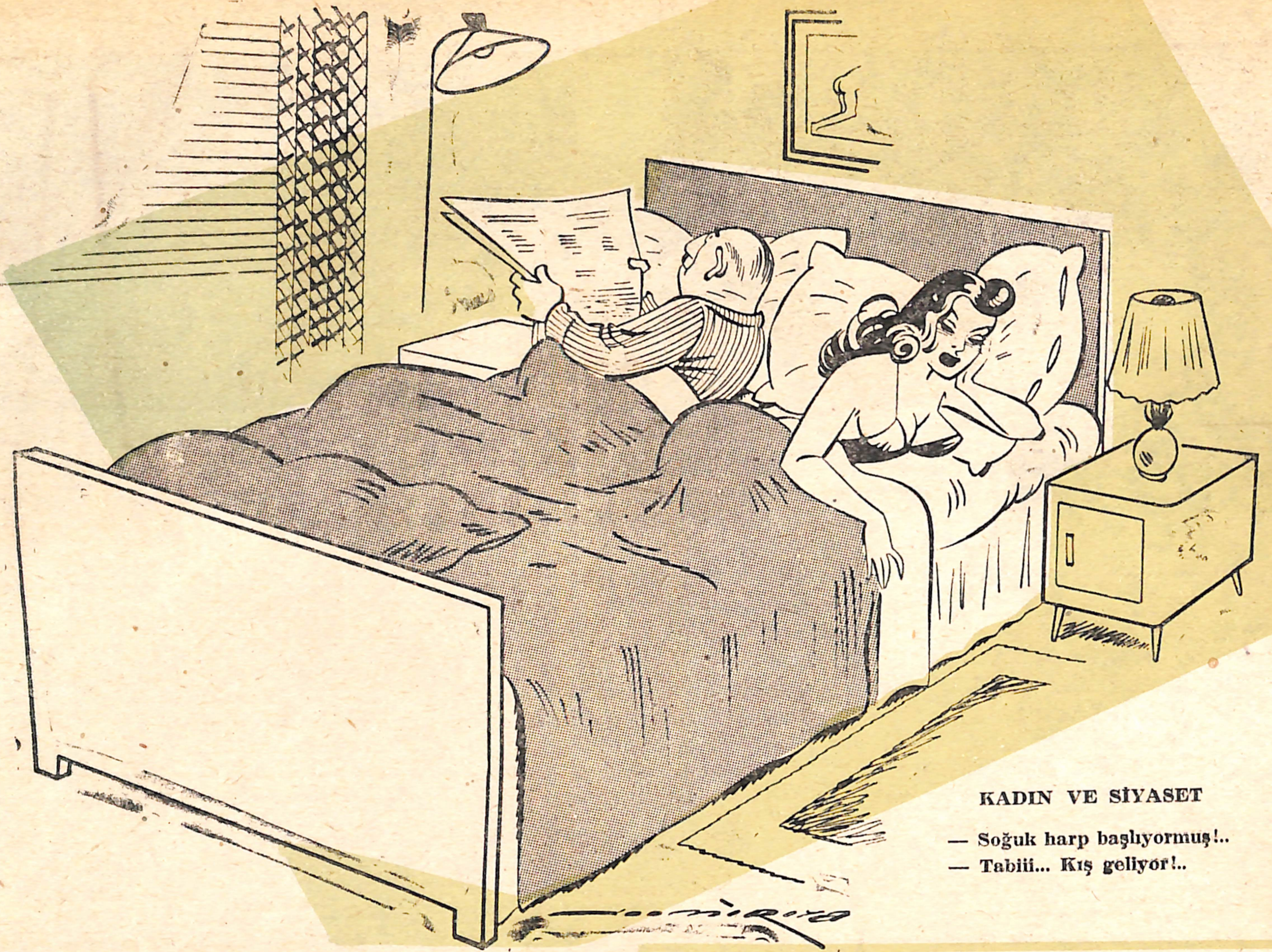
SÜRÜLEN (!) YER!..
(Tayyıp İşören)

Kolaylıkla bir ev edinmede tek yol

Sizi, kısa zamanda ve muhakkak Bir ev sahibi yapacak olan yegane sistem Yapı Tasarrufudur. Çünkü bu sistem Türkiye Emlâk Kredi Bankasının % 90 nisbetindeki az faiz ve Uzun vadeli Kredi imkânlarile desteklenmektedir.

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

KADIN VE SİYASET

— Soğuk harp başlıyormuş!..
— Tabiii... Kış geliyor!..

— Keşke Allahtan başka bir şey isteseydim, dedi.

— Hayı ola, diye sordum.

— Efendim, ne kadar zamandır bu kitabı arıyordum. Piyasada da mevcudu kalmamış.. Ne güzel bir tesadüf.

Şüphe ile kızın yüzüne bakarak:

— Bu kitabı ısrarla bu kadar aramanızın sebebi ne? diye sordum.

— Kitap güzel. Tercümesini de methettiler.

— Yalnız o kadar mı? dedim c güldüm.

Zeki kız, gülüşümdeki hususiyeti anlamış olacak ki:

— Neye güldünüz? dedi..

— Hiç, dedim.

— Hayır, hayır, mutlaka bir şey var.

Kısaca kitabın tarihçesini anlattım, gülüştük, geçtik.

Kitabı alışından takriben üç gün sonra, kızı evde buldum. Kapıdan girer girmez:

— Kitap harika imiş, dedi. Tesirini gösterdi. Dün görücüler gelmişti. Bu gün söz kesildi. Sizin kitabı okumağa bile vakit bulamadım. Bu patırdı arasında kaybolmasın diye getirdim.

★

Şimdi kitabı, otuzunu bir hayli aşmış, evlenmekten ümidini kesmiş bir kıza verdim. Bu kız da evlenirse, artık kitabımda bir keramet bulunduğuna ben de inanmağa başlıyacağım.

Kitabımın adını yazmıyorum. Çünkü mevcudu yok. Kitabın kerametini öğrenen fakat piyasada bulamayan genç kızlar, kitabımın adını öğrenecek olurlarsa, eminim ki, kitabımın yaprağı bile kalmaz!

O. YAZAR

YA MAAZALLAH

Kuliste, barın etrafında toplanmışlar, hem demleniyorlar, hem çimleniyorlardı: Doğan Nadi, Nedim Akçer ve Talât Hemşeri... O sırada Güvemli içeri girdi. Doğan Nadi takıldı:

— Vay, bay münekkit, merhaba...

— Merhaba Doğan bey... Ama neden münekkit diyorsunuz bana?

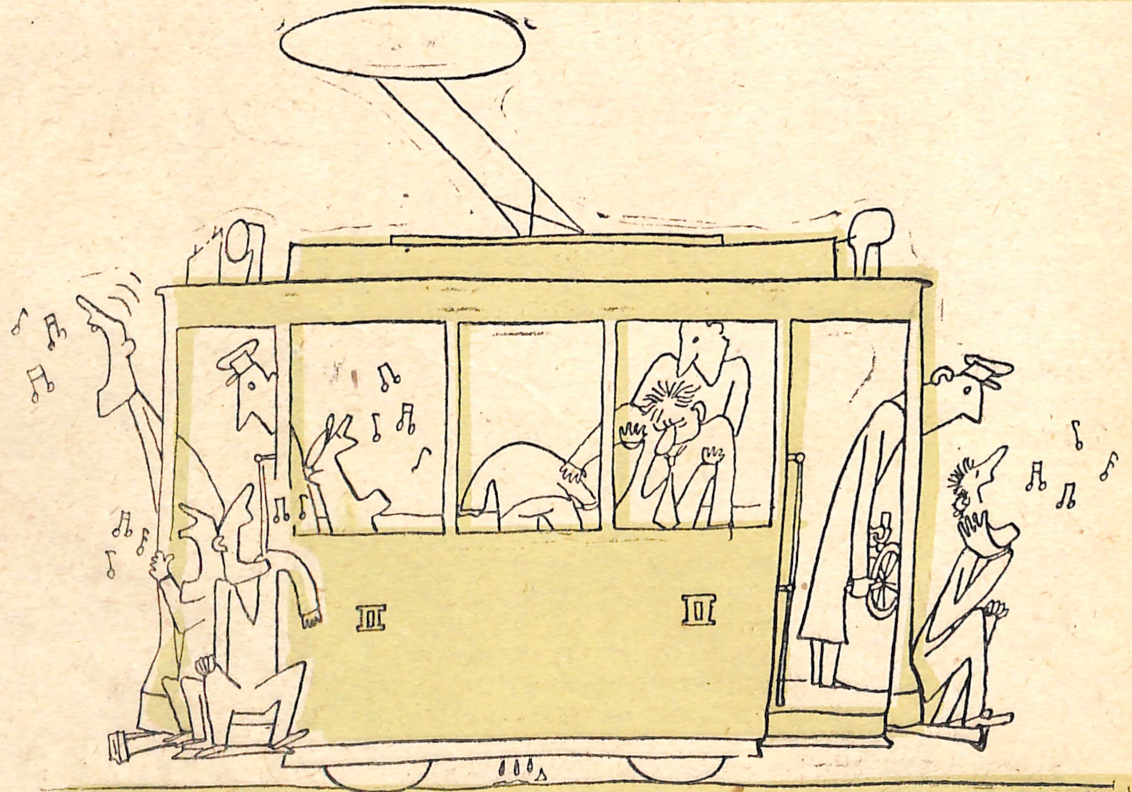
Fikret Adil «İntermezzo» diye bir kitap neşretti...

— Haberim var, bana yolladı.

— Yalnız benimkini: «Ressam Güvemli'ye» diye ithaf etmiş...

Gülüştüler. Doğan dizini dövdü:

— Hadi bu neyse, o kadar vahim değil. Ya maazallah Bedri Rahmi'ye «Muharrir Bedri Rahmi» diye ithaf etseydi?

SON TRAMVAY!..

(Nehar Tüblek)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN :

Ayın karşısında şairane düşünceler!..

Fazıl Ahmet — Ne banal tip monşer... Köylü hizmetçi gibi!..

Çallı İbrahim — Vay canına... Öğle olmuş be!..

Ressam Şevket — Hay mübarek hay, Silivri yoğurdu mu desem, bir tepsi mahallebi mi?..

Halil Lûtfi — Baktıkça yüreğim kabaryor: Ne idi o eski çil çil altınlar!..

Dünya — Ne mutlu sana. Üzerinde Âdem oğlu yok!..

AVCILAR DESTANI

Avcılıkla başlar tarihe beşer:
Öyleyse durmadan avlanmalıdır!
Bu işte insana yorulmak düşer;
Önceden azıcık tavlanmalıdır..

Kolay iş değildir, çoktur zahmeti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

★

Canın keklik ister, ördek vurursun,
Sülün diye atar, leylek vurursun,
Bir sürü içinden bir tek vurursun,
Bazı av bulunmaz, gezer durursun!

Fakat sağlam tutmak gerek niyeti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

Her çeşit avcılık olur koruda,
Kimisi günlerce yatar pusuda,
Kimisi avlanır bulanık suda,
Kiminin ömrü de geçer uykuda!

Çile dolduranlar bulur nimeti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

★

Her alanda vardır, türlü avcılar,
Usta şakşakçılar, kurnaz tavcılar,
Yavru baz taşıyan göz bağıcılar,
Gözleri sürmeli düzme hacılar!

Hepsi de sabırla bekler kısmeti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

Avcılıkta bazan yürünmek gerek,
Bazan da şahlanıp görünmek gerek,
Bazı da bir posta bürünmek gerek,
İcabında yerde sürünmek gerek!

Hasılı güç iştir bulmak devleti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

★

Durur, durur bir turnayı avlarsın,
Sen ceylân isterken ayı avlarsın,
Fırsat düşer bir kurt dayı avlarsın,
Şansın varsa arslan payı avlarsın!

Hiç bir şeyde yoktur avın lezzeti:
Kırk gün taban eti, bir gün av eti!

EŞEKARISI

ALDANMAK

İki dost karşılaştılar:

— Salamon be.. Yozlerini aç: Karin seni Mişon ile aldatiyor!

— Biliyorum...

— Sen evden çikinca o eve yiriyor!

— Biliyorum...

— Eee.. Biliyorsun da nasin susuyorsun?

— Çünkü aldanan odur!

— Nasin?

— O benim evinde yirerken ben da onun evinda yiriyorum. O benim kariyla konuşurken ben de onun kariyla konuşuyorum... O her seferinde benin kariya yüz papel veriyor. Ama, ben her seferde onun kariya elli papel veriyorum. Aldanan kimdir, şimdi anladin mi? Heh, heh, heh, he!..

MELEK!

Küçük Zehra annesine sordu:

— Anne, bütün melekler uçarlar mı?

— Elbet, kızım...

— Peki bizim hizmetçimiz neden uçmuyor?

— Hizmetçi neden uçsun kızım?

— Şey... Babam ona her zaman: «Meleğim!» diyor da...

Bayan telâşla odadan fırlar:

— Öyle ise o da şimdi uçar kızım!

KİTAPTA YERİ YOK

Paskalya arifesinde Artin, papaza gidip günah çıkartyor. Yaptığı fenalıkları birer birer sayıp dökerken, komşusu Mardiros Boy nuzluyanın hizmetçisi Zarohiyi baştan çıkardığını da itiraf ediyor. Papas, bunun üzerine kendisine diyor ki:

— Artin ahbar! bilmezsin ki İncilde ne deorsa?

— Ne deor?

— Komşunun karısına, tavuğuna göz komaacaksın deor.

Artin bir müddet düşünüyor ve sonra şu mukabelede bulunuyor:

— Öyle... Velâkin hizmetçisine dair bir şey dediğini hatırlamoorum.

OKUMAYA DAİR

Okuma kafayı ağırlaştırır. Hacıyatmaz gibi daima ayak üstünde kalmak istersen başını hafif tut!

Eskiden sivrilenlerimiz yalnız Salname mâtalâa ederlerdi. Şimdikiler de telefon rehberini okuyorlar.

Beğendiğimiz kitapların çoğu anlıyamadıklarımızdır.

Güzel kitap güzel kadın gibidir. Emeksiz tasarruf edemezsiniz.

Okuma davet mânasına geliyor. Yazma da ancak başa sarılandır. Şu halde tam mânasile ne okuma var, ne yazma. (İ. A. Gövsa'dan)

APARTMAN DAİRELERİ

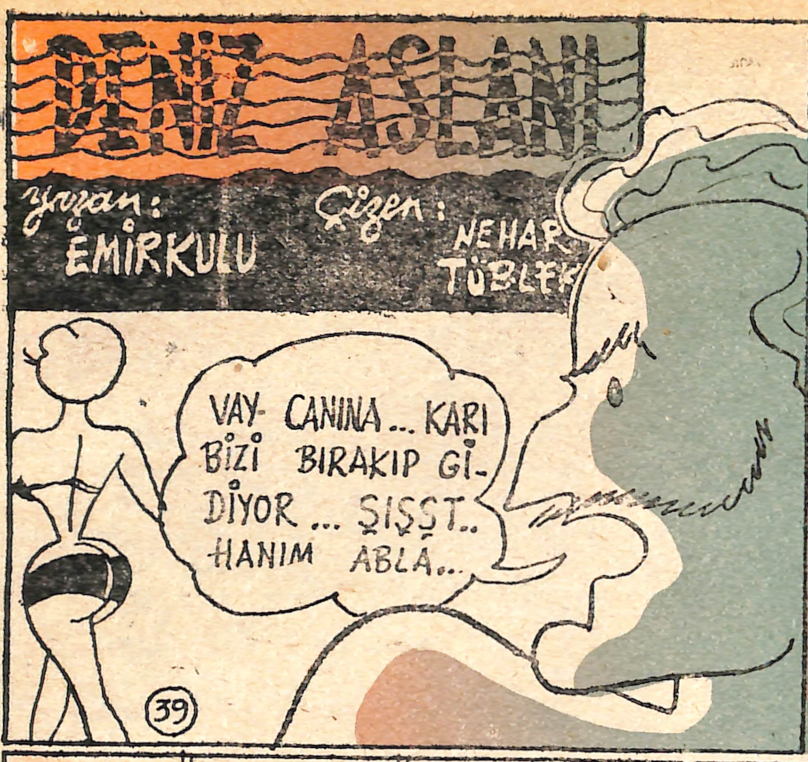
YÜNLÜ VE PAMUKLU SATIŞLARINDA HALI HARİÇ

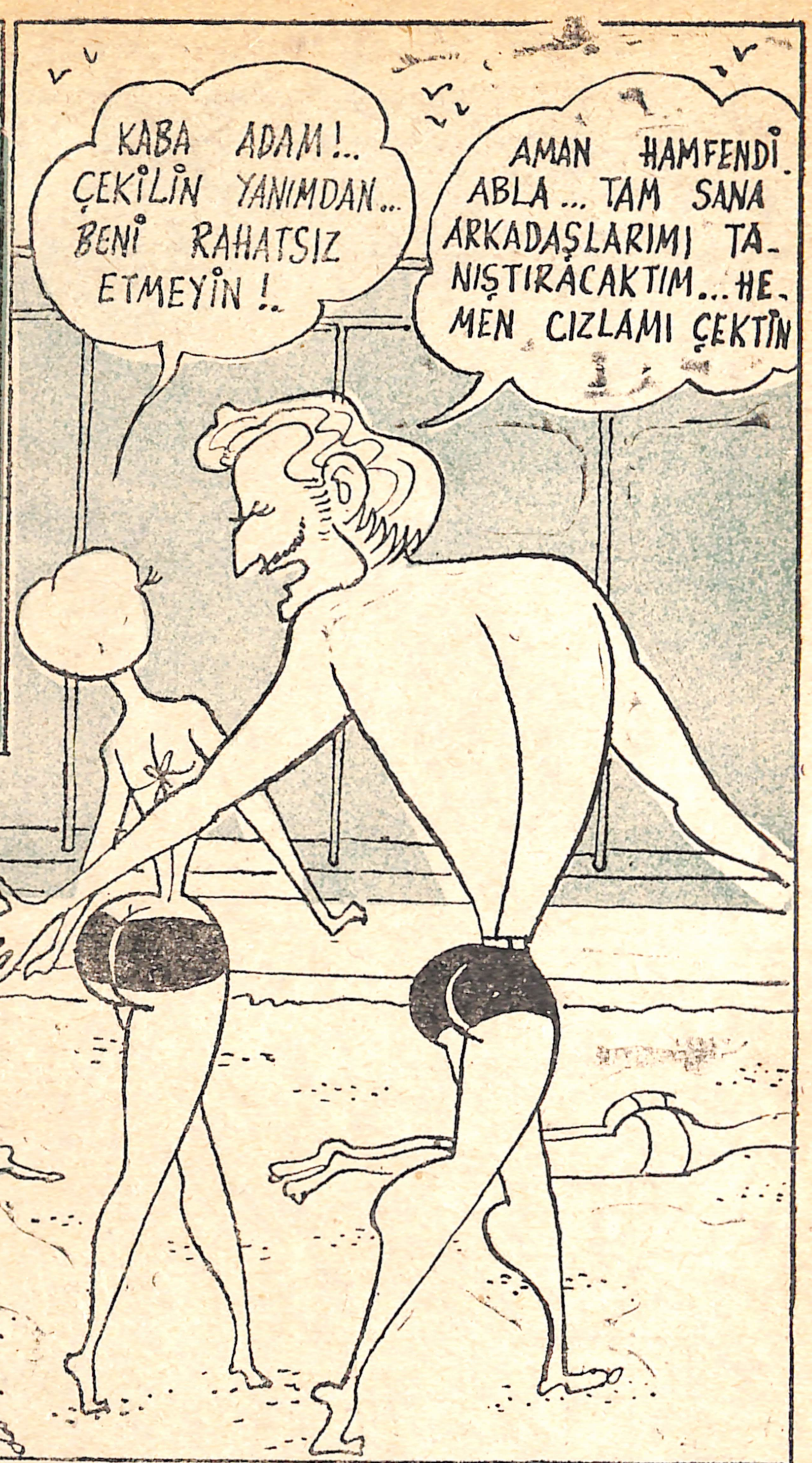
Mevduat sahiplerine

% 10 TENZİLÂT

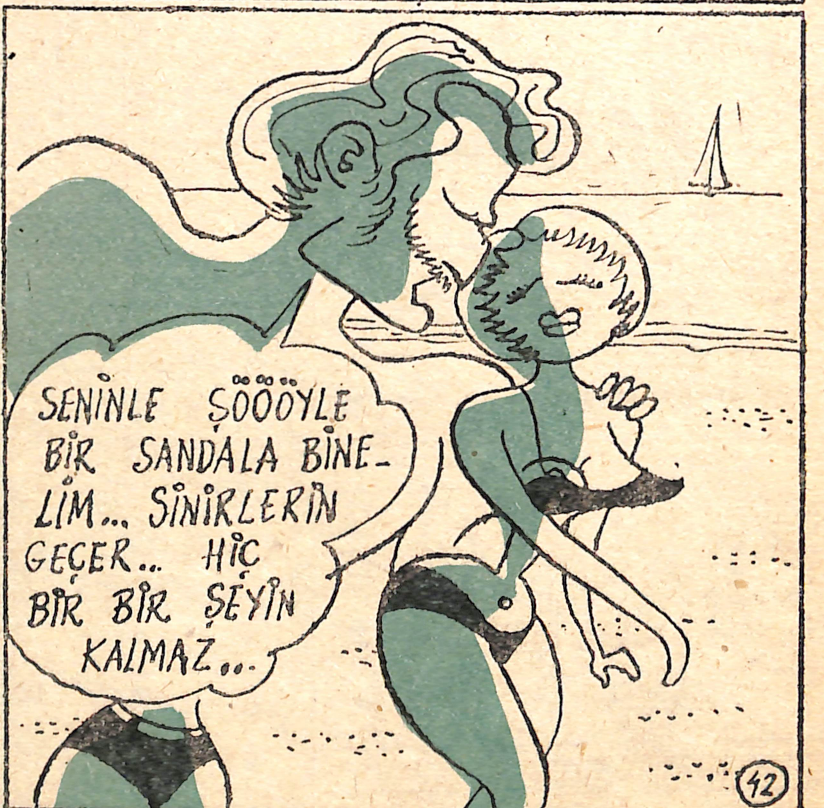
PARA İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

(Devam edecek)

BİRİNCİ PERDE: Lucien smokinle, Lili ev elbisesiyledir.

LUCİEN — Yani?

LİLİ — Sahi olmaz, gidecek halde değilim...

LUCİEN — Yok canım.

LİLİ — Vallahi. Dehşetli başım ağrıyor...

LUCİEN — Öyleyse soyunayım da, seninle kalayım...

LİLİ — Yooo... Ne münasebet. Hem Leroy'lara karşı çok ayıp olur. Mademki geleceğimize söz verdik, beklerler. Ben gidemediğime göre, bari sen git, değil mi ya?

LUCİEN — Nasıl olur?

LİLİ — Bal gibi olur, eğlenirsin biraz, hiç olmazsa...

LUCİEN — Ya sen?

LİLİ — Sen bana ne bakıyorsun? Zaten fazla bir hastalığım yok ki, yarına bir şeyciğim kalmaz. Ama şimdi çok başım ağrıyor. Çıkmamalıyım bu baş ağrısıyla, oyun da oynıyamam zaten...

LUCİEN — Bak, burası doğru. Leroy'larda oyun mecburi gibi bir şey. Muhakkak bakara vardır, şimendifer oyunu da...

LİLİ — Sen de bayılırsın zaten...

LUCİEN — Yok canım, o kadar da değil...

LİLİ — Kaybetsen de ehemmiyeti yok. Onlar küçük oynarlar. Kulüpten iyidir ne de olsa...

LUCİEN — Doğru. Öyleyse gideyim, ha? Ama erken dönerim. Gece yarısından evvel evde olurum, merak etme...

LİLİ — Ben de uzanır yatağa, kitap okurum. Sakın geç kalma daha fazla...

İKİNCİ PERDE: Leroy'larda, kumar masası. Lucien, Sarışın Bomba'nın yanına yerleşmiştir.

LUCİEN — (Kâğıtlarından çok, yanındaki Sarışın Bomba'yı seyretmektedir). Erken dönmem lâzım eve. Karım bayağı hasta...

SARIŞIN BOMBA — Ya... Vah vah...

DÜNYA MİZAHINDAN

Bir Elcik

—Komik facia, 5 perde —

KİŞİLER :

Lucien . . . . Koca
Lili . . . . Karısı
Sarışın Bomba .... Kumar arkadaşı
Telefondaki ses...

LUCİEN — Sekizli...

SARIŞIN BOMBA — Dokuzlu.

LUCİEN — Vay canına.

SARRIŞIN BOMBA — Hiç şansınız yok.

LUCİEN — Vallahi öyle.

SARIŞIN BOMBA — Tekerlemeyi bilirsiniz...

LUCİEN — Malûm, ama, onda da şansım yoktur. Bereket küçük oynanıyor da ancak yirmi bin frank kaybettim.

SARRIŞIN BOMBA — Ne diyorsunuz?

LNCİEN — Bin frankçık daha sürerim. Ondan sonra paydos. Eve dönmem lâzım...

SARIŞIN BOMBA — El size dönecek nerdeyse. Bu vaziyette bırakamazsınız ki oyunu. Müthiş kazanacağınızı hissediyorum. Âdeta eminim.

(Uşak gelir, Lucien'i telefondan istediklerini söyler)

LUCİEN — Şimdi gelirim...

ÜÇÜNCÜ PERDE: Lucien telefonda

LUCİEN — Kimsiniz?

SES — İyiliğinizi istiyen bir dost...

LUCİEN — Ne var ki?

SES — Sen orada kâğıt oynarken, karın da yatağında oynuyor. Hemen dönersen anlarsın. Acele et ama, ki kuş uçmadan yakalıyasın...

DÖRDÜNCÜ PERDE: Kumar masası. Ama bir saat sonra

SARIŞIN BOMBA — Demedim mi ki, kazanacaksın diye? Milleti iflâs ettirdiniz....

LUCİEN — Evet, üstelik elli bin lira da kâra geçtim. Saat kaç?

SARIŞIN BOMBA — Gece yarısını geçiyor...

LUCİEN — Eyvah... Geç kaldım. Hemen gideyim...

BEŞİNCİ PERDE: Lucien, yatak odasında

LİLİ — Sen misin şekerim? İyi eğlendin mi?

LUCİEN — Çok. Ya sen? Ben yokken gelen giden oldu mu?

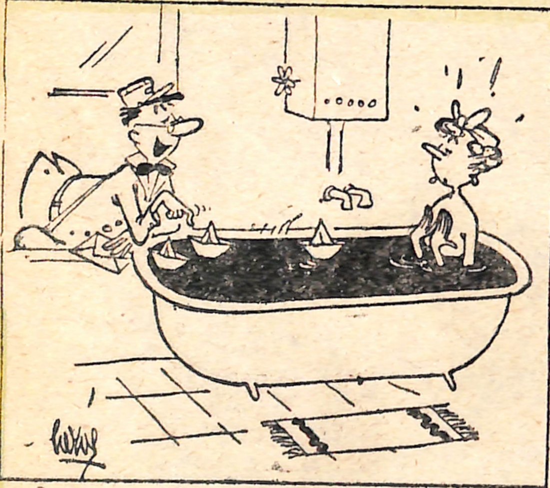
LİLİ — Ducret geldi.

LUCİEN — Şu yakışıklı Ducret mi?

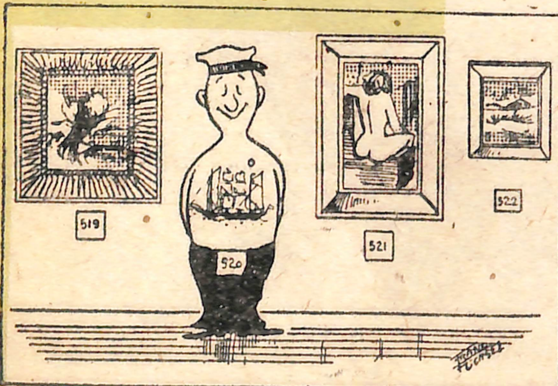
LİLİ — Evet, ama senin evde olmadığını, kendimin de hasta olduğumu söyledim. Ducret, bir kadın hastayım dedi mi, bu ne demektir gayet iyi anlar. Onun için oturmadı, gitti. Ne oluyorsun şekerim?

(Lucien düşer bayılır)

— **Georges Dolley** —

— **İşte, Amerika yardımı geliyor!..** — Fransız —

YAZISIZ!.. — Fransız —

1955
İKRAMİYELERİ

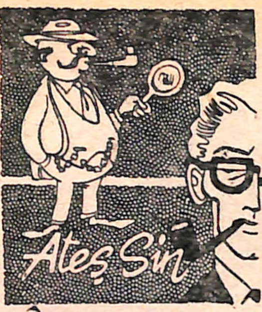
EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM
MİLYON
LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKA No: 20

— Senin dilinin altında bir bakla var ama.. Söyle de rahatlıyalım...

— Her şey sırasında, şekerim. Siyasette bilem pilân diyorlar, pilân işitiyorlar...

— İyi ya, bekleriz.

— Gel bi dans edelim be Muallâcım...

Muallâ etrafına bakındı. Mehlika yoktu görünürlerde. Çaresiz, dansa kalktı. Kadınları yumruklariyle seven, dudaklariyle döven Mayk Hammer, asıl adiyle Kasımpaşalı Süleyman, genç kadının beline sarıldı. Robert'in piyanosuna uyarak dönmeğe başladılar. Süleyman, «Perapalas'ın arkası» ndandı ama, bazı hususlarda epey kabiliyetliydi. Meselâ, dans ederken kadını, kibar züppeler gibi bütün vücuduna yapışarak sımsıkı kendine çekebiliyor, kalabalıkta önce saçlarını öpüyor, yüzünü yüzüne dayıyordu!

— Kusura bakma Muallâ'cım, benim sizin mevkiden olmadığım çakılmasın diye yapıyorum.. dedi. Sonra, yavaşça dansederek, arka güverteye çıktılar. Orası iyice karanlık ve tenhaydı. Süleyman, Muallâ'yı sıkıca göğsüne çekti. Körpe kadının hâlâ dik memelerini geniş ve bıçkın göğsünde ezdi. Sonra, dudaklarını ağzına aldı. Bu sahneyi gören yoktu.. Yani, onlar öyle zannediyorlardı. Halbuki...

— 1 —

Günlerden salı. Hafız Sabri ile Hacı Mustafa yine Yolcu salonundalar. Saat beşe yaklaşıyor ve sevgili zevcelerinin Akdeniz turnesi sona ermek üzere. İki yaşlı âşık adamakıllı heyecanda. İnsan karısına da âşık olur mu demeyin. Nekadar acaip görünse de bazı ahval ve şartlarda bu bile olabiliyor.

— Ne dirsin Sabri Beğefendi, acaba bizim Mayik vapurda mıdır ki?

— Muhakkak vapurdadır.

— Acaba refigalarımızın başığa bir işler gelmiş midir ki?

— Yoğ adam ne gelecek... Napuli'den, Borsalino'dan nektüpler aldık ya. Üzülecek, sıkılacağ bir şey görmeyorum bunda...

Aslında Hafız Sabri karısını, Mehlika'yı, Hacı Mustafa da Kasımpaşalı Süleyman'ı görmek için sabırsızlanmaktadırlar. Nihayet vapur rıhtıma yanaştı ve iki ahbap, kendilerine daha önce mektubunda bildirdiği hususî kıyafetinden, işaretlerinden, Süleyman'ı uzaktan tanıdılar. Fakat zevcelerini göremiyorlardı.

İlk yolcular gümrük muayenesinden geçip de yurda dönmenin şaşkınlığı içinde, kümesini şaşırmış horozlar, tavuklar gibi caddeye fırlarken Süleyman da geldi, bunları buldu..

— Garılar nirde? diye sordu Hacı.

— Telâş etmeyin efendim. Vapurda değiller.

— Değeller mi?..

— Hayır.

— Nittin doğuz? Doğru söyle, mugavelende bu var mıydı?

— Durun canım. Telâş etmeyin dedik ya... Ben vapurda hanımlarla bir biçimine getirip ahbap oldum. Ve, dönüşte tabiî, kendilerini bir kaç gün daha Napoli'de kalmağa, Adana vapuru ile dönmeğe razı ettim.

Hacı Mustafa'nın nerdeyse yüreğine inecekti:

— Hem de yalnız başlarına bıraktın gâvur ellerinde ha? diye inledi.

(Devam edecek)

— 2 —

En iyi dost KİTAP

Hiç şüphe yok, dostun, arkadaşın en iyisi, en faydalısı kitaptır. Onunla konuşur, onunla dertleşir, onunla gülüp eğlenebilirsiniz. Size iyiliği dokunur, fenalığı dokunmaz. Size yol gösterir, size teselli verir, sizi neş'elendirir!

AKBABA - AYDABİR YAYINLARI EN İYİ, EN TATLI ARKADAŞTIR.

(A) MİZAH YAYINLARI

Türk kitapçılığında ilk defa yeni bir çığır açan mizah yayınlarımızın şimdiye kadar, birbirinden güzel sekiz kitabı çıkmıştır:

1 — **Mizah Hikâyeleri Antolojisi: Birinci cilt.**

2 — **Mizah Hikâyeleri Antolojisi: İkinci cilt.**

3 — **Mizah Hikâyeleri Antolojisi: Üçüncü cilt.**

Bu üç cilt antolojide, en meşhur üstadları ve en seçme hikâyeleriyle bütün mizah edebiyatı tarihimiz toplanmış demektir. Her muharririn bir karikatürü, kısa hal tercümesi ve eserlerinden en güzel örnekler bu üç ciltte toplanmıştır.

4 — **İt Kuyruğu:** Aziz Nesin'in bu hikâyelerinde mizahın tadı ile hicvin acısı birbirine karışmıştır!

5 — **Meşhedi'nin Hikâyeleri:** Üstad Ercüment Ekrem Talû'nun bu kitabı, Türk mizahının ölmez eserleri arasındadır. Onu daima okuyacak ve her okuyuşta en tatlı kahkahalarla güleceksiniz!

6 — **Kadın Olan Erkeğin Maceraları:** Bu kitap, mizah edebiyatımızın en neşeli, en nükteli romanıdır. Yazan: Aziz Nesin.

7 — **Meşhurların Nükteleri:** Bu kitapta, Atatürk, İsmet İnönü, Talât Paşa, Abdülhak Hâmit, Hüseyin Cahit, Tevfik Fikret, Süleyman Nazif, Ahmet Haşim, Yahya Kemal, Fazıl Ahmet, Mithat Cemal, Yusuf Ziya Ortaç, Reşat Nuri Güntekin, Mahmut Yesari, Doğan Nadi, ressam Çallı İbrahim, Nurettin Artam gibi bir çok siyaset, sanat, fikir adamlarımızın en zarif, en ince, en mânalı nükteleri toplanmıştır. Karikatürlerle süslü 198 fıkrayı bir araya toplayan bu kitap, yalnız bir mizah eseri değil, bir tarih kıymeti de taşıyor.

8 — **Sahtekârsız Memleket:** Çağdaş Rus edebiyatının ve Rus mizahının en meşhur üstadı Arkadi Averçenko'nun hikâyeleridir. Bu hikâyelerde, baştan başa sosyal tenkidin, sosyal hicvin en tatlı ve en acı örneklerini bulacaksınız. Bu kitap, dünya çapında bir şaheserdir.

9 — **Yedek Parça:** Aziz Nesin'in en güzel hikâyelerini toplayan bu kitap size iki ayrı zevk verecektir: Gülmek ve düşünmek.

10 — **Bir Dakika:** Doğan Nadi'nin, her sabah Cumhuriyet gazetesinde bu bir damlacık mizah atomlarını kim okumaz? Kim sevmez? Mizah yayınlarımızın 10 uncu kitabı, bu zarif eser olacaktır.

«A» yayınlarının bu dokuzuncu ve onuncu kitapları da pek yakında çıkacaktır.

Akbaba mizah yayınları kütüphanelerinizin en zarif, en değerli eserleri olacaktır. Onları okudukça hem neşe alacak, hem ibret alacaksınız.

Her kitap 1 Liradır.

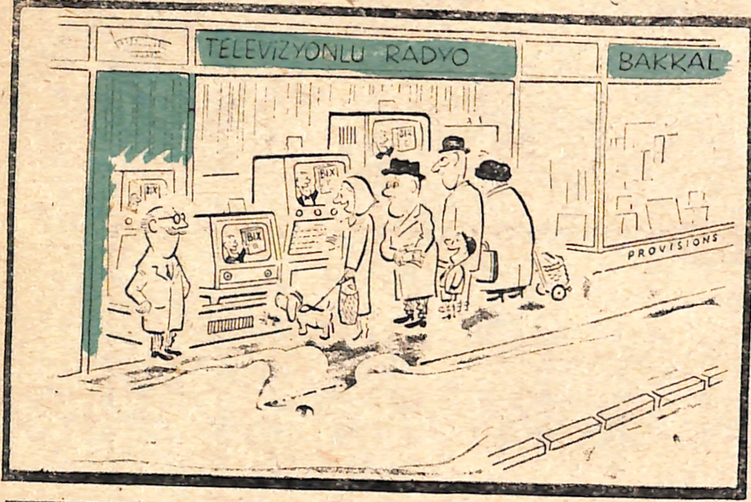
Siparişler taahhütlü olarak gönderilir.

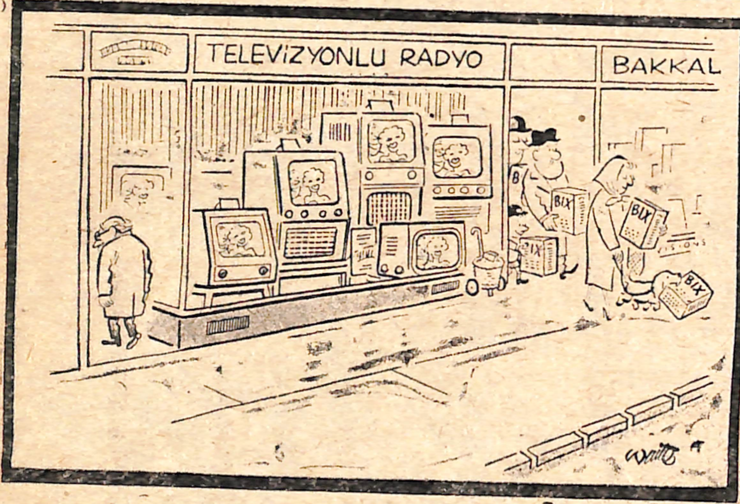
ADRES: Akbaba Yayınevi.

Belediye Klodfarer Caddesi, No. 8-10, İstanbul.

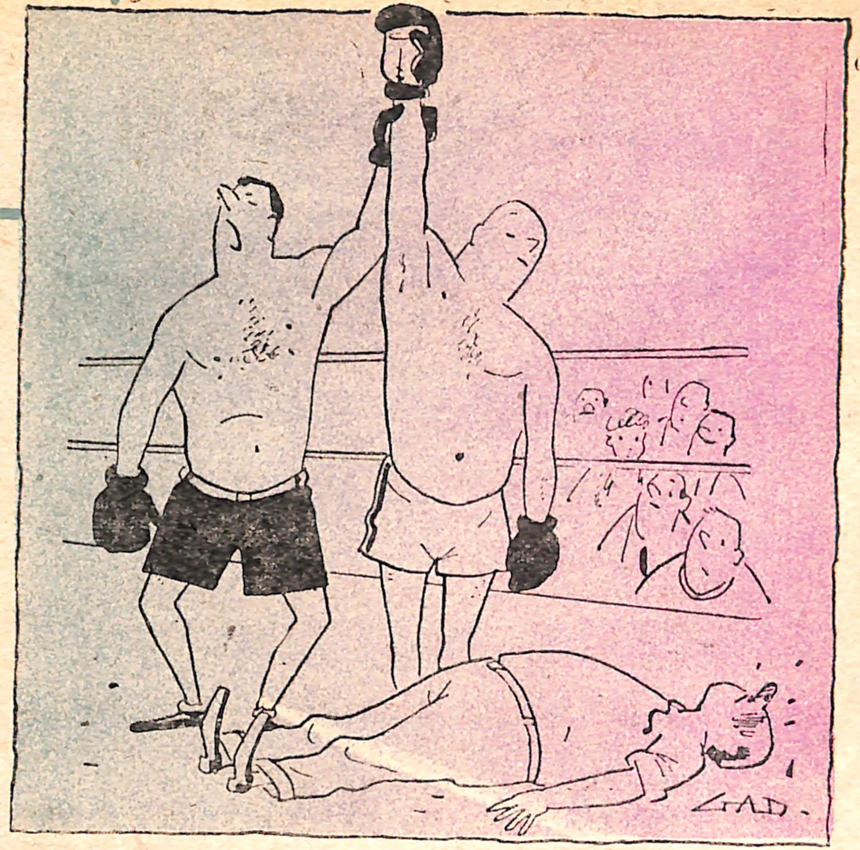
YAZISIZ!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

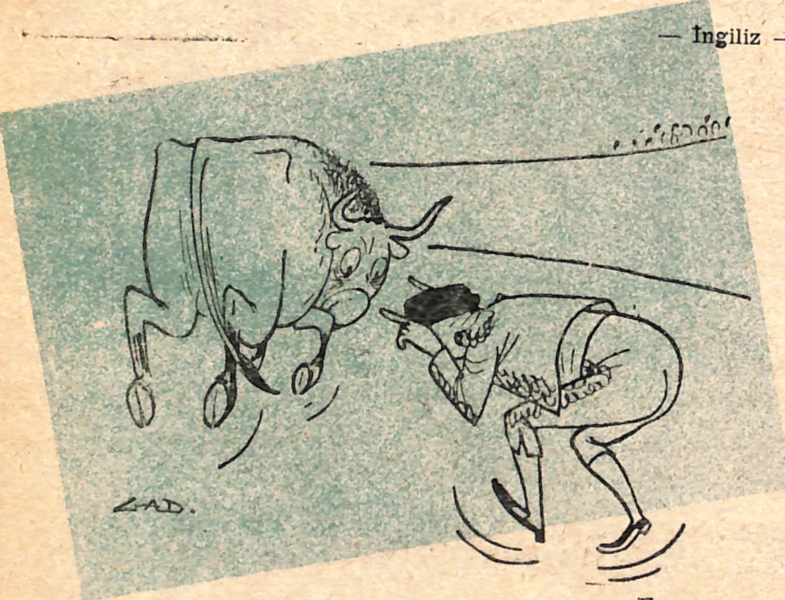

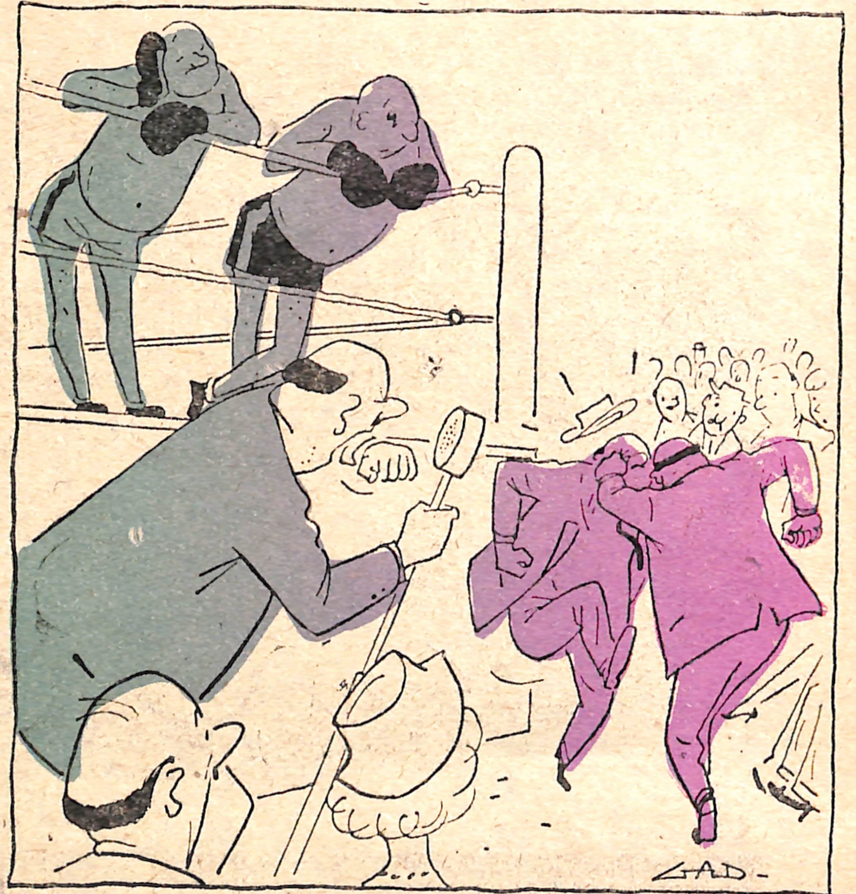
— İngiliz —

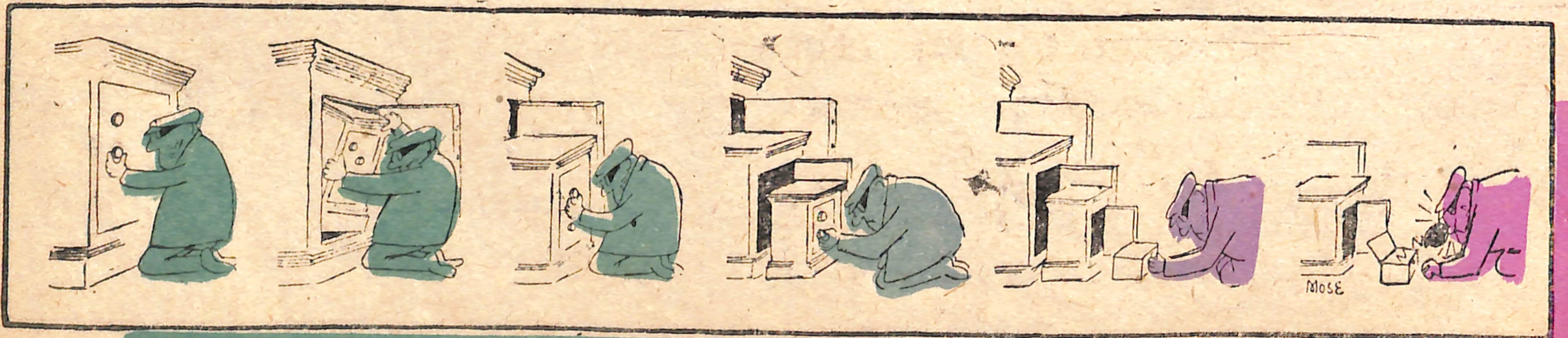
— Fransız —

— Fransız —

— Fransız —

— Fransız —

Grafika

Bu pasta cazip değil mi?

Bu akşam mektep dönüşünde çocuklarınıza, bu pastayı ikram ettiğiniz zaman, obur ve neş'eli çehrelerini memnuniyetle göreceksiniz. Ve, sizi ziyarete gelecek dostlarınıza çay verirken bu pastayı çıkarırsanız, onlar da mahzuz olacaklardır.

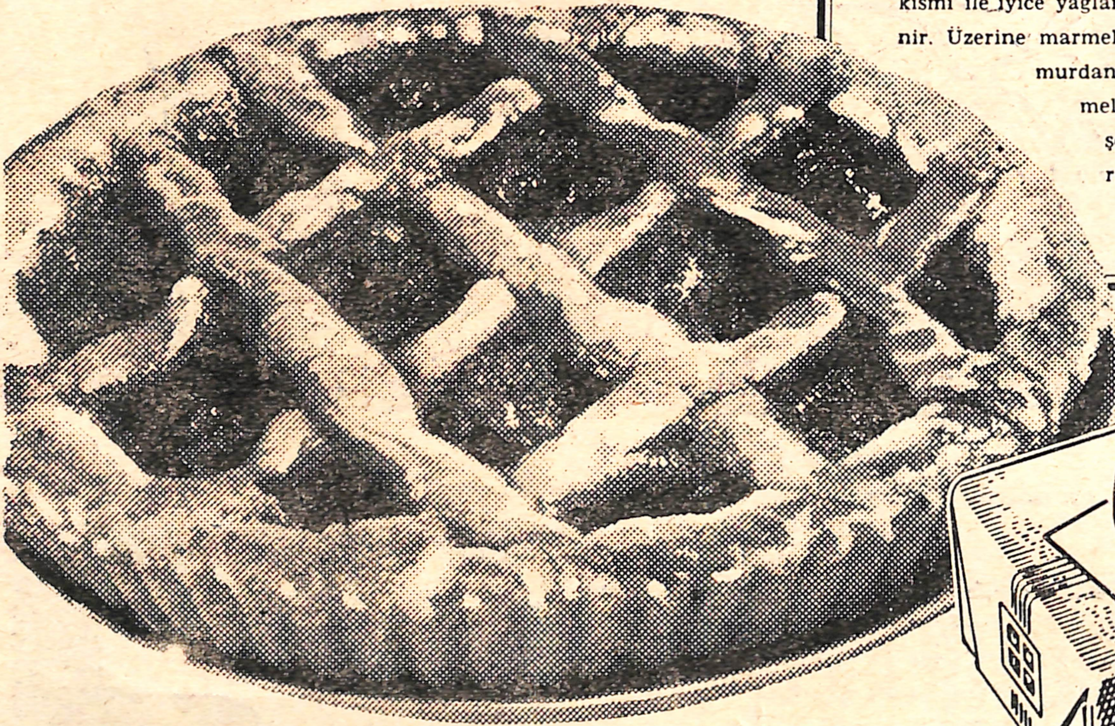
Lezzetli, hafif ve mükemmel! SANA ile kolaylıkla muvaffak olursunuz
Zira, SANA ile asla aldanmazsınız. En sâf ve en sıhhî bir mamul kullandığınız için bu tabiîdir. Ve SANA, hazırlayacağınız her şeye çok yüksek besleyici kıymeti getirir.

MARMELATLI TART.

Kullanılacak malzeme : 140 gr. SANA — 140 gr. Şeker — 100 gr. çekilmiş ceviz — 140 gr. un — 1 bütün yumurta — biraz limon kabuğu rendesi — 1 çay kaşığı limon suyu — 1/2 çorba kaşığı Kanyak.

Yapılması : Un, SANA, çekilmiş ceviz, yumurta, limon kabuğu rendesi, limon suyu ve kanyak ile güzel bir hamur yapılır. Hamur 1/2 santim kalınlığında açılarak en büyük kısmı ile iyice yağlanmış bir tart kalıbı döşenir. Üzerine marmelat sürülür ve kalan hamurdan bandlar kesilerek marmeladın üzerine parmaklık şeklinde konur. Hafif fırında pişirilir

E. İREN.

S. 52

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. BAKIRKÖY - İSTANBUL

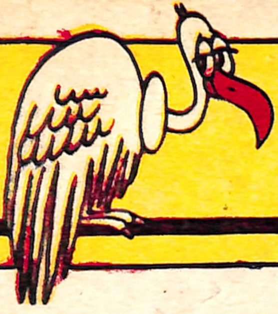
Şimdiden Sipariş Ediniz!

CİNGÖZ RECAİ'NİN HARİKALARI:

Kral Faruk'un Elmasları!

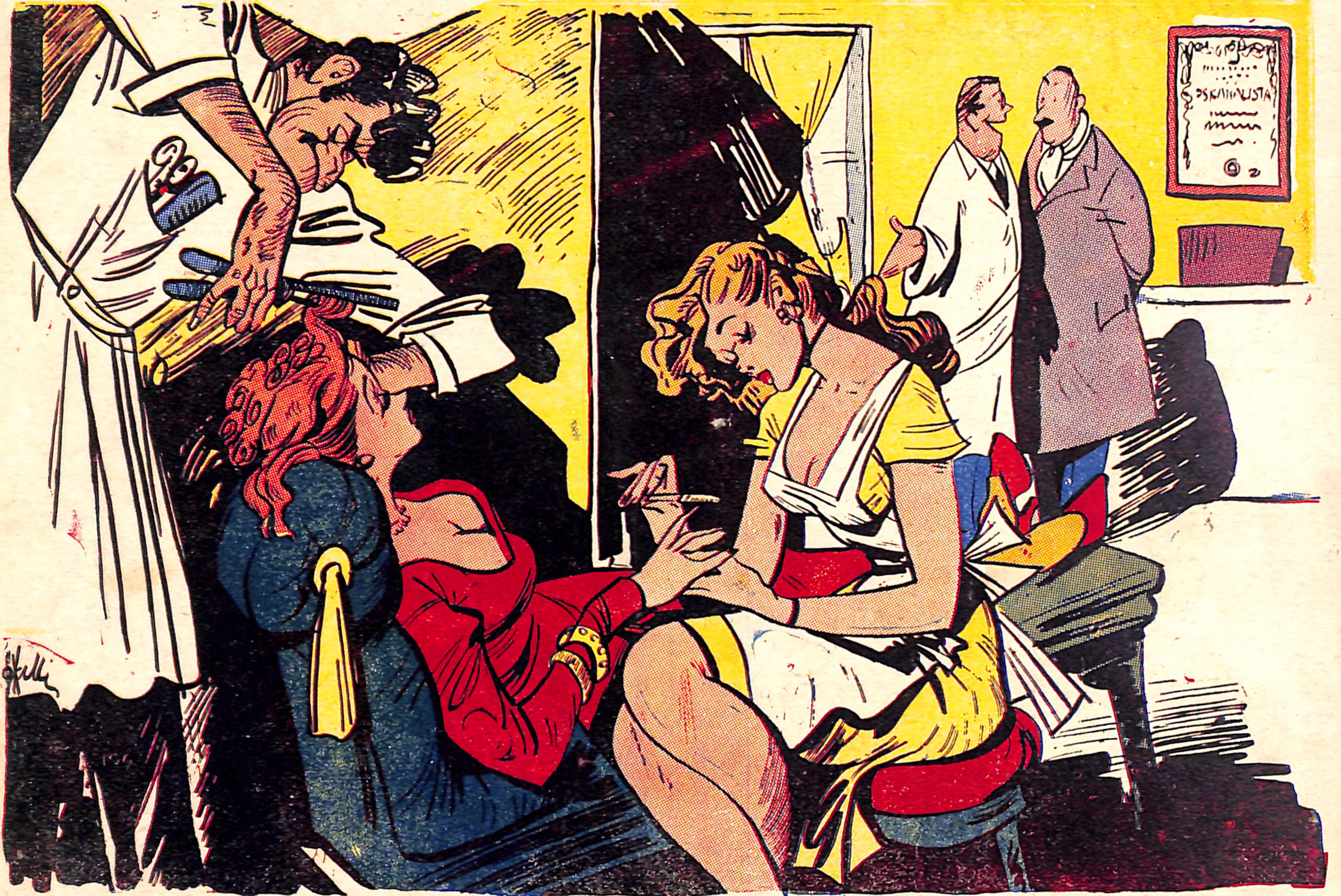
Server Bedi'in Şaheseri ★ Büyük Polis Romanı
Fiatı: 2 Lira
6 ARALIK SALI GÜNÜ ÇIKIYOR!

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

LÜKS HASTALIĞI

— Ancak bu sayede bir şey düşünmemesini sağlayabiliyoruz!... — İtalyan —

SAHTEKÂRSIZ MEMLEKET

Mizah yayınlarımızın 8 inci kitabını takdim ediyoruz :

«Sahtekârsız Memleket» Rus edebiyat ve mizahının bütün dünyaca tanınmış büyük şöhreti Arkediy Averçenko'nun Hasan Âli Ediz'in kalemiyle dilimize çevrilmiş en güzel eseridir.

Sosyal hikâyeler, sosyal hicivler!

Fiyatı: 1 Liradır.

ADRES Akbaba Yayınevi — Klodfarer Caddesi, No. 8-10 Belediye: İSTANBUL

